

ХАРИ ПОТЪР
И
ОРДЕНЪТ НА ФЕНИКСА

ДЖ. К. РОУЛИНГ

Излезли заглавия в поредицата
ХАРИ ПОТЪР

ХАРИ ПОТЪР И ФИЛОСОФСКИЯТ КАМЪК
ХАРИ ПОТЪР И СТАЯТА НА ТАЙНИТЕ
ХАРИ ПОТЪР И ЗАТВОРНИКЪТ ОТ АЗКАБАН
ХАРИ ПОТЪР И ОГНЕНИЯТ БОКАЛ
ХАРИ ПОТЪР И ОРДЕНЪТ НА ФЕНИКСА
ХАРИ ПОТЪР И НЕЧИСТОКРЪВНИЯ ПРИНЦ
ХАРИ ПОТЪР И ДАРОВЕТЕ НА СМЪРТТА

ПРИКАЗКИТЕ НА БАРДА БИЙДЪЛ
КУИДИЧЪТ ПРЕЗ ВЕКОВЕТЕ
ФАНТАСТИЧНИ ЖИВОТНИ И КЪДЕ ДА ГИ НАМЕРИМ

ХАРИ ПОТЪР И ФИЛОСОФСКИЯТ КАМЪК
(ИЛЮСТРОВАНО ИЗДАНИЕ)

ХАРИ ПОТЪР
И
ОРДЕНЪТ НА ФЕНИКСА

Превод Емилия Л. Масларова

ЕГМОНТ

*На Нийл, Джесика и Дейвид,
които превръщат моя свят във вълишебство...*

ЕГМОНТ

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизведени под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие
Harry Potter and the Order of the Phoenix

Copyright © 2003 J. K. Rowling

HARRY POTTER, characters, names and related indicia are trademarks
of and © Warner Bros. Entertainment Inc.
(s16)

J. K. Rowling has asserted her moral rights

Като израз на грижа и отговорност за опазването на околната среда, тази книга е отпечатана на хартия, произведена от сертифицирана дървесина от гори, стопанисвани по високоекологични и социални стандарти.

Превод Емилия Л. Масларова
Редактор Мариана Екимова-Мелнишка
Коректор Тая Симеонова

Издава „Егмонт България“ ЕАД
1142 София, ул. „Фритьоф Хансен“ 9
www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Абагар“ АД, Велико Търново, 2016

Трета допечатка
Общ тираж: 50 500 бр.
ISBN 978-954-446-761-0

— ГЛАВА ПЪРВА —

УЖАСЪТ НА ДЪДЛИ

Денят – най-горещият досега за лятото – вече отминаваше и големите четвъртити къщи по улица „Привит Драйв“ тънеха в сънлива тишина. Обикновено лъснати до блясък, колите стояха целите в прах, а доскоро изумрудено-зелените морави бяха пожълтели и изсъхнали: заради сушата бяха забранили пръскачките. Лишени от обичайните си занимания – да мият автомобилите си и да косят тревата, жителите на „Привит Драйв“ се бяха скрили на сянка в прохладните къщи и бяха разтворили прозорците с надеждата да примамят ветреца, какъвто всъщност нямаше. Навън беше останало само поотраснало момче, което лежеше по гръб в една от цветните лехи на номер четири.

Беше възслабо, с черна коса и очила и имаше измъчения, нездрав вид на някой, който за кратко време се е източил доста. Джинсите му бяха протрити и зацапани, фланелката бе размъкната и избеляла, подметките на кецовете му бяха започнали да се отлепват. Заради вида си Хари Потър не беше любимец на съседите – хора, според които повлеканщината трябва да се наказва със закон, ала тази вечер той се беше спотаил зад кичестата хортензия и бе напълно невидим за минавачите. Всъщност можеше да бъде разкрит само ако вуйчо Върнън или леля Петуния проточеха глави от прозореца на всекидневната и погледнеха право към лехата долу.

Хари смяташе, че, общо взето, заслужава поздравления, задето му е хрумнало да се скрие тук. Е, не беше особено приятно

да лежи на напечената твърда земя, но затова пък никой не го гледаше злобно и не му скърцаше със зъби толкова силно, че той да не може да си чуе новините, нито го обстрелваше със зяядливи въпроси, както ставаше всеки път, ако Хари седнеше в дневната да погледа заедно с леля си и вуйчо си телевизия.

Мисълта му сякаш влетя през отворения прозорец, защото най-неочаквано Върнън Дърсли, вуйчото на Хари, се обади:

– Добре че момчето престана да досажда. Къде ли е все пак?

– Знам ли! – отвърна нехайно леля Петуния. – Няма го в къщата.

Вуйчо Върнън изсумтя.

– Ще ми *гледа* новини, моля ти се! – подметна злобно. – Какво ли е намислил пак! Де се е чуло и видяло момче на неговите години да гледа новини... Дъдли си няма и представа какво става по света, надали знае кой ни е министър-председател, камо ли друго! При всички положения къде ти по *нашите* новини ще съобщят нещо за *оная пасмина*...

– *Шшшт*, Върнън! – спря го леля Петуния. – Прозорецът е отворен.

– А, да... извинявай, мила.

Семейство Дърсли се умълчаха. Докато слушаше рекламата за овесени ядки с плодове, Хари загледа как бавно по тротоара минава шантавата старица госпожа Фиг, голяма любителка на котки от съседната улица „Глициния“. Беше се свъсила и си мърмореше нещо. Хари беше много доволен, че се е скрил зад храста, понеже напоследък госпожа Фиг само да го зърнеше на улицата и тутакси го канеше на чай. Старицата тъкмо бе завила и се беше изгубила от поглед, когато през прозореца отново долетя гласът на вуйчо Върнън.

– Дъденцето на гости ли е?

– У семейство Полкис – рече с умиление леля Петуния. – Има си толкова много приятелчета, всички го обичат...

Хари едвам се сдържа да не прихне. Семейство Дърсли бяха изумително глупави по отношение на синчето си Дъдли. Моментално се хващаха на тъпите му опашати лъжи, че през лят-

ната ваканция всяка вечер ходел на гости у някого от компанията си. Хари знаеше прекрасно, че Дъдли не ходи на никакво гости – всяка вечер се вихреха с бандата му в парка с детската площадка, трошаха каквото им се изпречи пред очите, пушеха по ъглите и замеряха с камъни минаващите коли и хлапетии. Беше ги виждал по време на вечерните си разходки из Литъл Уингинг – от началото на ваканцията Хари не правеше, кажи-речи, нищо друго, освен да кръстосва улиците и да събира по боклукчийските кофи изхвърлените вестници.

До ушите на Хари достигнаха първите звуци от мелодийката, предвещаваща началото на новините в седем часа, и стомахът му се сви. Беше чакал цял месец... ами ако се случеше именно тази вечер!

– Летищата са задръстени с рекорден брой летовници, които не могат да се приберат по домовете си заради стачката на испанските носачи, продължаваща вече втора седмица...

– Лично аз веднага ги изпращам да спят сладък следобеден сън цял живот – изръмжа вуйчо Върнън и заглуши края на изречението, но вече нямаше значение, навън в цветната леха Хари усети, че стомахът го е отпуснал.

Ако беше станало нещо, със сигурност щяха да го съобщят най-напред – смъртта и разрушенията са по-важни от някакви си летовници, които не можели да се приберат по домовете си.

Хари въздъхна тежко и се взря в сияйното синьо небе. Това лято всички дни си приличаха като две капки вода: напрежение, очакване, временно облекчение, после още по-голямо напрежение... и всеки път все по-настойчивият въпрос защо още не се е случило нищо.

Той пак нададе уху с надеждата да долови някакъв макар и малък знак, какъвто мъгълите изобщо нямаше да разберат – може би че някой е изчезнал безследно, че е станала странна злополука... ала стачката на летищните носачи бе последвана от новини за сушата в югоизточните райони („Дано онзи отсреща слуша – избоботи вуйчо Върнън. – Бива ли такова нещо, да ми пуска посред нощ пръскачката!“), после за вертолет, който за

малко да се разбие на една нива в графство Съри, после за прочута актриса, която се била развела с прочутия си съпруг („Много важно! Сякаш ни вълнуват гнусните им изневери!“ – изсумтя леля Петуния, въпреки че жадно следеше клюките за актрисата във всяко списание, до което се доберяха кокалестите ѝ ръце).

Извърнат към искрящото вечерно небе, Хари притвори очи точно когато водещият на новините оповести:

– И накрая, това лято папагалът Пако е изнамерил нов начин да се поразхлади. Пако, обитател на „Петте пера“ в Барнсли, се е научил да кара водни ски! Мери Доркинс го посети, за да научи още подробности.

Хари отвори очи. Щом бяха стигнали до папагалите, карасци водни ски, значи вече нямаше да чуе нищо, което си заслужава. Претърколи се внимателно и застана на четири крака, готов да пропъзли и да се измъкне от лехата под прозореца.

Беше се придвижил едва четири-пет сантиметра, когато едно след друго се случиха няколко неща.

Дремливата тишина бе нарушена от силно кънтящо *пук!*, екнало като изстрел, изпод една от паркираните наблизко коли изскочи котка, която се стрелна нанякъде, откъм всекидневната на семейство Дърсли се чуха писък, гръмогласна ругатня и звук от натрошен порцелан и сякаш това е знакът, който Хари само е чакал, той рипна и издърпа от колана на джинсите тъничка дървена пръчка, все едно вади сабя от ножница, ала още преди да се изправи, си блъсна главата в отворения прозорец на семейство Дърсли. От трясъка леля Петуния се разпищя още по-силно.

Хари имаше чувството, че главата му се е разцепила. Притъмня му, той залитна, опита да насочи поглед към улицата, за да открие кой е причинил шума, ала едвам се задържа на крака, когато от отворения прозорец се пресегнаха две червендалести ръчища и се вкопчиха в гърлото му.

– Прибирай... я! – изрева вуйчо Върнън направо в ухото на Хари. *– Веднага! Ами ако... я види някой!*

– Пускай... ме! – простена Хари.

Последва кратко боричкане: с лявата ръка Хари дърпаше

дебелите като кебапчета пръсти на вуйчо си, а с дясната стискахе здраво вдигнатата магическа пръчка, сетне, точно когато болката в темето на момчето затуптя особено неприятно, вуйчо Върнън вресна като ударен от ток и пушна племенника си. У Хари сякаш се бе надигнала някаква невидима сила, която не позволяваше на вуйчото да го удържи.

Задъхан, Хари се свлече върху кичестата хортензия, после се изправи и се огледа. Нямаше и следа от онова, което бе издало силния пукот, затова пък по редица прозорци наоколо се виждаха доста надничачи лица. С най-невинното си изражение той побърза да пхне магическата пръчка обратно в джинсите.

– Каква прекрасна вечер! – провикна се вуйчо Върнън и помахна на госпожа Номер седем отсреща, която се беше ококорила иззад мрежестите пердета. – Чухте ли как изтряска одеве оная кола? Изкара ни ангелите и на мен, и на Петуния.

Хилеше се ужасно, като откачен, докато любопитните съседни скриха зад своите прозорци, после усмивката му се превърна в яростна гримаса и той кимна на Хари да се приближи.

Момчето пристъпи две-три крачки напред, като се постара да застане така, че протегнатите ръце на вуйчо Върнън да не го докопат и да продължат да го душат.

– Какво, *по дяволите*, си намислил, момче? – изграчи вуйчо Върнън, разтреперан от гняв.

– Какво да съм намислил? – попита хладно Хари.

Продължи да оглежда улицата все така с надеждата да зърне човека, предизвикал пукота.

– Да ми гърмиш като със стартов пистолет точно под нашия...

– Не бях аз – отсеке момчето.

До месестото мораво лице на вуйчо Върнън изникна и лицето на леля Петуния – тънко и дългнесто като на кобила. Беше много сърдита.

– Защо се навърташ под нашия прозорец, а?

– Точно така, Петуния! *Какво търсеше под нашия прозорец, момче?*

– Слушах новините – призна си Хари.

Леля му и вуйчо му се спогледаха възмутено.

– Слушал новините, моля ти се! *Пак* ли, бе?

– Ами те се сменят всеки ден – отвърна Хари.

– Не ми се прави на голям всезнайко, момче! Казвай какво кроиш и не ме баламосвай повече с тия дрънканици за *новините*! Знаеш много добре, че *оная пасмина*, с която си се сдушил...

– Внимавай, Върнън! – изшушука леля Петуния и вуйчо Върнън сниши глас, та Хари едвам го чуваше. – Знаеш, че по *нашите новини* не съобщават нищо за *твоята пасмина*.

– Ти ще кажеш! – възрази Хари.

Семейство Дърсли го зяпнаха, после леля Петуния заяви:

– Малък гаден лъжец! За какво са тогава всичките ония... – Тя също сниши глас и Хари трябваше да разчете по устните ѝ следващата дума – *сови*... Нали те ти носят новини?

– Ами да! – прошепна победоносно вуйчо Върнън. – Не се прави на ударен, момче! Сякаш не знаем, че научаваш всичките новини от ония разнасящи зарази птици!

Хари се поколеба. Този път не му беше никак лесно да каже истината, макар че леля му и вуйчо му едва ли и подозираха колко му е неприятно да я признае.

– Совете... не ми носят новини – рече глухо.

– Не ти вярвам – сопна се начаса леля Петуния.

– Нито пък аз – отсече и вуйчо Върнън.

– Наясно сме, пак си намислил някоя щуротия – допълни лелята.

– Не сме чак толкова глупави, я! – рече вуйчо Върнън.

– Е, това вече е *новина* за мен – отговори ядосан Хари и още преди Дърсли да му отвърнат, се врътна кръгом, прекоси моравата, прекрачи ниската ограда и тръгна по улицата.

Беше загазил не на шега и го знаеше. По-късно, ще не ще, трябваше да се изправи пред леля си и вуйчо си и да си плати за грубостта, сега обаче това не го вълнуваше особено – беше погълнат от далеч по-неотложни неща.

Сигурен бе, че пукотът се е чул, защото някой се е магипортирал. Точно такъв звук издаваше и домашното духче Доби все-

ки път, щом изчезнеше като дим. Нима бе възможно Доби да е тук, на „Привит Драйв“? И да го следи и сега? При тази мисъл Хари се завъртя и огледа пак улицата, но по нея нямаше жива душа, а момчето бе сигурно, че Доби не може да става невидим.

Продължи нататък, почти не забелязваше откъде минава – напоследък непрекъснато обикаляше тези улици и краката му сами го отвеждаха до любимите места. От време на време Хари поглеждаше през рамо. Беше сигурен, че докато е лежал сред посърналите бегонии на леля Петуния, край него е имало някой с магически способности. Защо обаче не му е казал нищо, защо не се е обадил, защо сега се спотайва?

После го завладя безсилие, а заедно с това увереността му се изпари.

Ами ако не е бил магически звук? Ами ако той, Хари, търсеше толкова отчаяно и най-дребния знак за връзка със света, към който принадлежеше, че се хващаше и на най-обикновени шумове? Откъде можеше да е *сигурен*, че някой съсед не е счупил нещо?

Почувства как стомахът му се обръща и преди да се е усетил, отново го обори безнадеждността, която го преследваше още от началото на лятото.

В пет сутринта на другия ден будилникът щеше да го вдигне от сън, та Хари да плати на совата, която му доставяше „Пророчески вести“ – но дали изобщо имаше смисъл да го получава и занаят? Напоследък само поглеждаше първата страница и захвърляше вестника – щом ония, които го списват, най-сетне проумееха, че Волдеморт се е завърнал, именно там щяха да поместят новината, а Хари се интересуваше единствено от нея.

При повечко късмет щяха да пристигнат и сови с писма от най-добрите му приятели – Рон и Хърмаяни, но Хари отдавна бе изоставил всяка надежда, че сред думите им ще открие някакви вести.

„По очевидни причини не можем да ти съобщим много за ти-знаеш-какво... Предупредиха ни да не казваме нищо съществено, да не би писмата да се изгубят... Много сме заети, не мога

обаче да влизам в подробности... Тук стават доста неща, ще ти разправим, когато се видим...”

Но кога ли щяха да се видят? Явно никои не си правеше труда да посочи точна дата. На картичката по случай рождения му ден Хърмаяни бе драснала: „Надявам се да се видим съвсем скоро“, ала колко ли скоро беше това „скоро“? Доколкото Хари можеше да съди от мъглявите подмятания в писмата им, Хърмаяни и Рон бяха заедно, вероятно в дома на Рон. Сърцето му се свиваше при мисълта, че двамата се забавляват до припадък в „Хралупата“, а него са го зарязали на „Привит Драйв“. Всъщност им беше толкова сърдит, че изхвърли, без дори да ги отваря, двете кутии шоколадови бонбони от сладкарничка „Меденото царство“, които му бяха пратили за рождения ден. Скоро след това съжали, понеже същия ден леля Петуния сервира за вечеря само спаружена салата.

И с какво толкова бяха заети Рон и Хърмаяни? Защо той, Хари, не беше зает? Нима не беше доказал, че умее да се справя с много повече неща от тях? Нима всички бяха забравили какво е извършил? Нали тъкмо той беше попаднал на онова гробище и видя как умъртвяват Седрик, нали именно него завързаха за един надгробен камък и едва не го убиха!

„Не мисли за това“, заповтаря си строго Хари за стотен път през последния месец. Не стига, че в кошмарите си отново и отново попадеше на гробището, ами да го вижда и наяве!

Зави и излезе на малкия площад „Магнолия“. Някъде по средата му подмина тясната пресечка при гаража, където за пръв път беше зърнал своя кръстник. Поне Сириус му влезаше в положението. Точно както писмата на Рон и Хърмаяни, без съмнение и неговите не съдържаха никакви новини, затова пък в тях имаше поне думи на предупреждение и утеха, а не дразнещи недомлъвки: „Знам, сигурно ти е криво... Не си търси белята и всичко ще бъде наред... Внимавай много, не действай прибързано...”

Щом прекоси площада, зави по „Магнолия Роуд“ и тръгна към притъмнелия парк с детската площадка, Хари си помисли,

че – общо взето – е изпълнил заръката на Сириус. Поне бе устоял на изкушението да си грабне багажа и да отпраши сам с летящата си метла към „Хралупата“. Смяташе, че поведението му е много примерно, като се има предвид колко вбесен и отчаян е, задето го държат тъй дълго на „Привит Драйв“, където той волю-неволю трябваше да се спотайва из цветните лехи с надеждата да чуе нещичко, от което да разбере какво върши Лорд Волдемор. Все пак го заболя, че човек, който е лежал цели дванайсет години в затвора за магьосници Азкабан, измъкнал се е оттам, опитал се е да извърши същото убийство, заради което някога са го осъдили, а после е избягал с краден хипогриф, сега го поучава и го съветва да не действа прибързано.

Хари се прехвърли през заключената врата на парка и тръгна по изсъхналата трева. Подобно на улиците наоколо, и тук беше съвсем пусто. Момчето се озова при люлките, отпусна се в единствената, която Дъдли и приятелчетата му не бяха успели да изпотрошат, обви ръка около веригата и се вгледа замислено в земята. Вече не можеше да се крие в цветната леха на семейство Дърсли. Утре щеше да се наложи да измисли друг начин, за да чуе новините. Междувременно не очакваше нищо освен поредната тревожна и мъчителна нощ – дори да се отърсеше от кошмарите за Седрик, пак му се присънваха ужаси с дълги тъмни коридори без изход или със заключени врати, които Хари си обясняваше с това, че когато не спи, постоянно се чувства като хванат в капан. Често се случваше старият белег върху челото да го наболва, обаче не си правеше илюзии, че Рон, Хърмаяни и Сириус ще видят вече нещо интересно в това. Навремето болката в белега ги беше предупреждавала, че мощта на Волдемор укрепва, но сега, след като той се беше завърнал, приятелите на Хари вероятно щяха да му напомнят, че няма нищо тревожно, задето белегът е раздразнен, че това си е в реда на нещата и би могло да се очаква...

Поразя го мисълта колко несправедливо е всичко – чак му идеше да крещи от гняв. Ако не беше той, никой нямаше и да знае, че Волдемор се е върнал! И какво получи Хари за награда:

да го държат цели четири седмици в Литъл Уингинг, напълно откъснат от света на магьосниците и принуден да клечи из увехналите бегонии колкото да чуе, че някакви папагали се били научили да карат водни ски! Как беше възможно Дъмбълдор да го забрави толкова лесно? Защо Рон и Хърмаяни се бяха събрали, без да повикат и него? Колко още Хари трябваше да стиска зъби и да търпи Сириус да му разправя да си кротувал и да слушал, докога трябваше да устоява на изкушението да драсне няколко реда на ония глупаци в „Пророчески вестн“, за да им каже, че Волдеморт се е завърнал? Такива мисли се въртяха в бясна вихрушка из главата на Хари, от яд на гърлото му бе заседнала буца, а край него се спускаше задушна кадифена вечер, дъхтяща на топла изсъхнала трева и огласяна само от далечния тътен на движението по пътя зад оградата на парка.

Не знаеше колко дълго е седял на люлката, когато някакви гласове прекъснаха размишленията му и той вдигна очи. Лампите по улиците край парка хвърляха мъжделив светлик, който все пак бе достатъчен, та момчето да види, че през парка вървят няколко души. Единият пееше с цяло гърло мръснишка песен. Другите се хилеха. Тикаха скъпи велосипеди бегач, които подрънкваха тихо.

Хари знаеше кои са те. Силуетът най-отпред безспорно бе на братовчед му Дъдли Дърсли, който, следван от върнатата си банда, се прибираше, без да бърза особено.

Пак си беше дебел, но жестоката диета през изминалата година и откритието, че притежава нова дарба, го бяха преобразили – поне на външен вид. Както вуйчо Върнън разправяше прехласнат на всеки, готов да го слуша, наскоро Дъдли бе станал шампион в тежка категория на първенството по бокс сред училищата в югоизточната част на страната. От „благородния спорт“, както го определяше вуйчо Върнън, Дъдли изглеждаше по-застрашително и от времето в началното училище, когато Хари му бе служил за първа боксова круша. Сега Хари изобщо не се страхуваше от братовчед си, но не смяташе и че има повод за празник, задето Дъдли се е научил да удря по-силно и

по-точно. Децата в квартала бяха ужасени от него – плашеха се от Дъдли дори повече, отколкото от „онзи Потър“, който, както ги бяха предупредили, бил закоравял хулиган и учел в Строго охранявания център за непоправими непълнолетни престъпници „Свети Брут“.

Хари гледаше как тъмните сенки прекосяват тревата и се питаше кого ли са скъсали от бой тази вечер. „Хайде, обърнете се, де – заподкня ги той наум, докато ги наблюдаваше. – Хайде... погледнете насам... ето ме тук сам-самичък... елате да си премерим силите.“

Видеха ли го, приятелчетата на Дъдли тутакси щяха да дотичат и какво тогава щеше да прави братовчед му? За нищо на света нямаше да допусне да се изложи пред бандата си, но и не му стискаше да предизвика Хари... Щеше да падне голяма веселба, докато Дъдли се двоуми и се чуди какво да прави, а Хари се заяжда с него и го гледа нагло, понеже знае, че братовчед му е безсилен да отвърне... Ако пък някой от другите понечеше да удари Хари, той беше готов – беше извадил магическата пръчка. Само да посмеят... тъкмо щеше да излее поне мъничко от отчаянието си върху момчетата, превърнали навремето живота му в ад.

Те обаче не се обърнаха, не го забелязаха, вече бяха на хвърлей от оградата. Хари едвам се сдържа да не им извика... но беше глупаво да налита на бой... в никакъв случай не биваше да прави магии... току-виж този път го изключили.

Гласовете на приятелчетата на Дъдли заглъхнаха, фигурите им вече не се виждаха – те се бяха отправили към „Магнолия Роуд“.

„Е, сега доволен ли си, Сириус! – помисли си мрачно Хари. – Не действам прибързано. Не си търся белята. За разлика от теб!“

Изправи се и се протегна. Леля Петуния и вуйчо Върнън явно смятаха, че когато и да се върне Дъдли, точно това е приличното време човек да се прибира вкъщи и който се появи по-късно, вече е закъснял. Вуйчо Върнън се беше заканил, че върне ли се още веднъж след братовчед си, ще го затвори в килера, та потис-

нал прозявката си, ала все така начумерен, Хари се отправи към изхода на парка.

Както на „Привит Драйв“, и на „Магнолия Роуд“ имаше големи четвъртити къщи с безукорно подравнени морави, всичките собственост на големи четвъртити чичковци с лъснати до блясък коли като на вуйчо Върнън. Хари предпочиташе Литъл Уингинг вечер, когато прозорците с дръпнати пердета хвърляха в мрака цветни светлинки, ярки като скъпоценни камъни, и докато минаваше покрай обитателите на градчето, не рискуваше да чуе неодобрително мърморене за „престъпния“ си вид. Крачеше бързо и затова някъде по средата на „Магнолия Роуд“ зърна отново момчетата от бандата на Дъдли – сбогуваха се в началото на площада. Хари се спотаи в сянката на висок люляков храст и зачака.

– ... и квичеше като заклано прасе, а? – възкликна Малкълм, а другите се запревиваха от смях.

– Дясното ти кроше беше неотразимо, Ди Грамада – намеси се и Пиърс.

– Утре по същото време, а? – попита Дъдли.

– Направо къщи, нашите ще излизат някъде – предложи Гордън.

– Е, до утре! – рече Дъдли.

– Чао, Дъд!

– До утре, Ди Грамада!

Хари изчака другите от бандата да се разотидат и продължи пътя си. Щом гласовете им заглъхнаха съвсем, заобиколи ъгъла към площад „Магнолия“, забърза и не след дълго настигна Дъдли, който се клатушкаше бавно-бавно и си тананикаше фалшиво.

– Ей, Грамада!

Братовчед му се обърна.

– Я, ти ли си бил! – изсумтя той.

– Откога си станал „Грамада“? – попита Хари.

– Я млъквай! – изръмжа Дъдли и му обърна гръб.

– Страхотен прякор, няма що! – продължи ухилен Хари и

се изравни с братовчед си. – Но за мен ще си останеш винаги „хубавото ми Дъденце“.

– МЛЪКВАЙ, чу ли! – сопна се Дъдли, а ръцете му, приличащи на пушени бутове, се бяха свили в пестници.

– Момчетата не знаят ли как ти вика майка ти?

– Затваряй си плювалника.

– Ама *на нея* не ѝ казваш да си затваря плювалника. Ами „миличкото ми“, ами „Дъделинчо“... Мога ли да те наричам така?

Братовчед му си замълча. Очевидно трябваше да впрегне цялото си самообладание, за да се сдържи и да не фрасне с все сила Хари.

– Е, днес кого помляхте от бой? – попита Хари и усмивката му помръкна. – Пак ли някое десетгодишно хлапе? Знаем, преди две вечери сте наредили хубаво Марк Евънс...

– Сам си го изпроси – озъби се Дъдли.

– А, такава ли била работата!

– Предизвика ме, нахалникът му с нахалник.

– Виж ти! Да не ти е казал, че приличаш на шопар, когото са дресирали да върви на задни крака, а? Че това не е никакво предизвикателство, Дъд, това си е чиста истина.

Върху челюстта на Дъдли затрепка мускулче. Хари бе неопируемо доволен, че е вбесил братовчед си – имаше чувството, че си излива целия яд върху него, той му беше единственият отдушник.

Завиха надясно по пресечката, където Хари бе видял за пръв път Сириус – тя бе най-прекият път от площад „Магнолия“ до улица „Глициния“. Беше безлюдна и много по-тъмна от улиците, които свързваше, защото по нея нямаше осветление. Стъпките на двете момчета почти не се чуваха, заглушени между стените на гаража от едната страна и високата ограда от другата.

– Мислиш се за голяма работа само защото носиш онова нещо, а? – подметна след малко Дъдли.

– Кое нещо?

– Онова... дето го криеш.

Хари пак се ухили.

– Е, не си чак такъв смотаняк, какъвто изглеждаш, а, Дъд? Иначе нямаше да можеш хем да вървиш, хем да говориш.

Хари извади магическата пръчка. Забеляза, че Дъдли я поглежда с крайчеца на окоето.

– Забранено ти е – подвикна веднага братовчед му. – Знам аз. Като нищо ще те изключат от онова училище за перковци, дето учиш.

– Откъде си толкова сигурен, Грамада, че не са променили правилата?

– Не са, не са – отвърна бързо Дъдли, макар да не звучеше особено убеден.

Хари се подсмихна.

– Само че не ти стиска да се пребориш с мен без това нещо – изръмжа Дъдли.

– А пък теб те е шубе да набиеш едно десетгодишно хлапе, ако ония четиримата не ти стоят зад гърба. На колко години беше противникът ти, когато спечели боксовата титла, с която се фукаш на всеки срещнат? На седем годинки ли? Или на осем?

– За твоє сведение, беше на шестнайсет – сонна се Дъдли – и когато го проснах, цели двацет минути лежа ни жив, ни умрял, пък беше два пъти по-тежък от теб. Ще видиш ти, като кажа на тате, че пак ми размахваш онова нещо...

– Сега ще хукнеш да ме натопиш, а? Само не ми казвай, че великият боксов шампион си е глътнал езика заради пръчката на „оня гадняр“, Хари.

– Да, ама нощем не си чак такъв смелчага – заяде се Дъдли.

– А сега, Дъденце, какво е според теб, не е ли *нощ*? Така му викаме, след като се мръкне.

– Говорех ти, когато си в леглото – озъби се Дъдли.

Беше се заковал на място. Хари също спря и се втренчи в братовчед си. Месестото му лице почти не се виждаше, но той все пак долови странното ликуване, изписало се върху него.

– В какъв смисъл не съм смел в леглото? – озадачи се Хари. – От какво толкова ще се плаша, от възглавниците ли?

– Ношес те чух – изсъска задъхан Дъдли. – Говореше насън. *Стенеше.*

– Как така съм стенел? – ахна Хари, този път обаче се вцепени и стомахът му се сви.

Предната нощ отново се бе озовал насън в гробището. Дъдли прихна така, сякаш изляя, и уж захленчи със сълзлив гласец:

– „Не убивайте Седрик! Не убивайте Седрик!“ Кой е тоя Седрик? Твоят приятел ли?

– Аз... ти лъжеш – рече неволно Хари.

Ала устата му беше пресъхнала. Той знаеше, че Дъдли не лъже – как иначе щеше да знае за Седрик?

– „Татко! Помогни ми, татко! Той ще ме убие, татко! Олелее!“

– Млъквай! – рече тихо Хари. – Чу ли, Дъдли, млъквай, предупреждавам те!

– „Ела да ми помогнеш, татко! Мамо, помогни ми! Той уби Седрик! Помогни ми, татко! Той ще ме...“ *Не насочвай това нещо към мен!*

Дъдли отстъпи назад и опря гръб о стената. Хари сочеше с магическата пръчка право към сърцето му. Усещаше в жилите си да тупти трупалата се цели четиринайсет години омраза към братовчед му – би дал всичко, за да направи една магия, да урочаса Дъдли и той да допълзи вкъщи безсловесен като насекомо, с дълги щръкнали пипала...

– Само да си посмял да го повториш още веднъж! – закани се Хари. – Ясно ли е?

– Махни това нещо от мене!

– Попитах, *ясно ли ти е?*

– *Махни го!*

– ЯСНО ЛИ Е?

– МАХНИ ГО ТОВА НЕЩО ОТ...

Дъдли ахна и потрепери, сякаш го бяха потопили в ледено-студена вода.

С вечерта се беше случило нещо. Обсипаното със звезди индиговосиньо небе изневиделица беше станало катраненочерно,

без лъч светлинка – звездите, луната, обвитите като в пелена улични лампи в двата края на пресечката бяха изчезнали сякаш вдън земя. Не се чуваха и далечният тътен на автомобилите, и шепотът на дърветата. Дъхавата топла вечер най-неочаквано бе станала хапещо, пронизващо студена. Двете момчета бяха заобиколени от пълна, непрогледна притихнала тъма, все едно някаква великанска ръка бе спуснала над цялата уличка дебел леден плащ, който ги заслепяваше.

За миг Хари си помисли, че въпреки усилията да се сдържи е направил, без да се усети, магия, сетне обаче разумът му настигна сетивата: не му беше по силите да угаси звездите. Погледна в едната, после и в другата посока, мъчейки се да види нещо, ала мракът притисна очите му досущ безтегловно було.

В ухото на Хари екна ужасеният глас на Дъдли.

– К-какви ги вършиш? П-престани!

– Не върша нищо. Млъквай и стой мирно!

– Ама не в-виждам нищичко. Ами сега? Ос-слепял съм... Не мога...

– Казах ли ти да млъчиш!

Застанал като вкаменен, Хари пак извърна неவிждащи очи наляво, после надясно. Беше толкова студено, че целият трепереше. С настръхнали косми по ръцете и с щръкнала на темето коса, Хари се ококори и се заозърта като слепец.

Бе немислимо... не можеше да са тук... в Литъл Уингинг... Хари наостри уши... Щеше да ги чуе още преди да ги е видял.

– Ще к-кажа на татко, така да знаеш! – изхленчи Дъдли. – К-къде си? Какво п-правиш?...

– Ще млъкнеш ли най-после? – изсъска му Хари. – Опитвам се да чуя...

Ала спря наред изречението. Бе чул тъкмо онова, от което се страхуваше.

Не бяха сами на уличката – имаше още нещо, което дишаше тежко, със свистене, на пресекулки. Както стоеше разтреперан във вледеняващия въздух, Хари усети, че го залива мощна вълна от страх.

– Стига! Престани, де! Ще те фрасна, така да знаеш!

– Млъквай, Дъдли...

БАААМ!

Отстрани върху главата му се стовари пестник, от който подскочи. Пред очите му заиграха вихрени бели светлинки. За втори път само от час Хари изпита чувството, че главата му се е разцепила – след миг той се строполи на земята и магическата пръчка изхвърча от ръката му.

– Ах, Дъдли! Малоумник такъв! – извика Хари с насълзени от болката очи, сетне запълзя на четири крака и заопипва трескаво в мрака.

Чу как Дъдли залита, как се удря в оградата и се препъва.

– ВЪРНИ СЕ, ДЪДЛИ! ТИЧАШ ПРАВО КЪМ НЕГО!

Разнесе се ужасен смразяващ писък и стъпките на братовчед му изведнъж спряха. В същия миг Хари усети зад гърба си леденостуден повеи, който можеше да означава едно-единствено нещо. Онзи не беше сам.

– ДЪДЛИ, НЕ СИ ОТВАРЯЙ УСТАТА! КАКВОТО И ДА ПРАВИШ, НЕ СИ ОТВАРЯЙ УСТАТА! Пръчката ми! – зашепна трескаво Хари и заопипва земята с ръце, зашавали като папаци. – Къде ми е... пръчката... *Лумос!*

Изрече заклинанието машинално, отчаяно му трябваше светлинка, та да продължи търсенето... и за негово облекчение, колкото и да не му се вярваше, на сантиметри от дясната му ръка лумна светлина... връхчето на магическата пръчка се беше запалило. Хари я грабна, изправи се някак на крака и се обърна.

Застина.

Към него плавно се плъзгаше великанска качулата сянка, без крака, нито лице под мантията, и почти без да докосва земята, засмукваше нощта.

Хари залитна назад и вдигна магическата пръчка.

– *Експекто патронум!*

От върха на пръчката се изви сребриста струйка дим и дименторът забави ход, но заклинанието не подейства достатъчно – като си настъпваше ходилата, Хари се отдръпна още назад, а

дименторът се устреми към него. Паника замъгли съзнанието на момчето... *Съсредоточи се...!*

Изпод мантията на диментора се показаха две сивкави люспести ръце, целите в слуз, които се пресегнаха към Хари. Ушите му писнаха от напора на звука.

– *Експекто патронум!*

Гласът му прозвуча някак глух, далечен. От магическата пръчка се изви втора струйка сребърен дим, по-слаба и от първата... Хари не можеше да направи магията, заклинанието му не действаше.

В главата му екна смях, писклив и оглушителен... мъртвешки студеният дъх на диментора с мирис на гнилоч вече изпълваше дробовете му... давеше го... *мисли си... за нещо... за някой щастлив миг...*

Ала вътре у Хари нямаше щастие... дименторът го сграбчи с ледени пръсти за гърлото... пискливият кикот ставаше все по-силен и по-силен... в главата на Хари един глас изрече: „*Поклони се на смъртта, Хари... Може дори да не боли... Не знам как е... Никога не съм умирал...*“.

Нямаше да види никога вече Рон и Хърмаяни...

Докато се мъчеше да си поеме дъх, лицата им изникнаха съвсем ясно в съзнанието му.

– *ЕКСПЕКТО ПАТРОНУМ!*

От върха на магическата пръчка внезапно изскочи огромен сребърен елен, който прониза с рогата си диментора точно на мястото, където би трябвало да е сърцето му, отблъсна го назад, сякаш е безтегловен като мрака, пак се хвърли към него, а дименторът, разгромен, се отдалечи като прилеп.

– НАСАМ! – викна Хари на елена. Завъртя се и се втурна по уличката, както държеше високо светещата магическа пръчка. – ДЪДЛИ? ДЪДЛИ!

След десетина крачки се озова при тях: Дъдли се беше свил на кравай върху земята и бе затулил с ръце лицето си. Над него се беше надвесил друг диментор, който бавно, едва ли не с любов, го дърпаше със слузести ръце за китките и бе доближил

качулата глава до лицето му, сякаш всеки миг ще го целуне.

– ДРЪЖ! – извика Хари и покрай него в шеметен галоп профуча сребърният елен, който той беше измагьосал.

Безокото лице на диментора бе само на два-три сантиметра от Дъдли, когато го прободоха сребърните рога – те запокитиха във въздуха страшилището, което, подобно на своя събрат, се изгуби, погълнато от мрака, а през това време еленът препусна към дъното на уличката и се стопи в сребристо облаче дим.

Луна, звезди, улични лампи – в миг всичко оживя наново. По пресечката премина топъл ветрец. Дърветата из градините наоколо зашумолиха, въздухът пак се огласи от обичайния тътнеж на автомобилите, прекосяващи площад „Магнолия“. Хари не бе способен и да се помръдне, сетивата му се бяха изопнали като тетива, той все още беше вцепенен от рязкото връщане към нормалния живот. След миг забеляза, че фланелката му се е лепнала за гърба – беше плувнал в пот.

Направо не можеше да повярва, че това наистина се е случило. Диментори тук, в Литъл Уингинг!

Дъдли продължаваше да се гърчи на земята, да хленчи и да трепери като лист. Хари се надвеси да провери дали братовчед му е в състояние да се изправи, точно тогава обаче чу как отзад някой тича към тях. Отново вдигна по инстинкт магическата пръчка и се завъртя, за да застане лице в лице с... госпожа Фиг.

Смахнатата грохнала съседка стигна задъхана при момчетата. Прошарената ѝ коса се бе измъкнала на кичури от мрежичката, люшкащата се на китката ѝ пазарска торба подрънкваше, карираните топлинки още малко и да се изхлузят от краката ѝ. Хари понечи да скрие в панталона си магическата пръчка, та да не се вижда, но...

– Не я прибирай, глупчо такъв! – изпищя бабката. – Ами ако наоколо се спотайват още такива? Ох, ще го *удуша* тоя Мъндънгус Флечър!

— ГЛАВА ВТОРА —

НАШЕСТВИЕТО НА СОВИТЕ

— **М**оля? – ахна Хари недоумяващо.
– Тръгнал си той! – закърши ръце госпожа Фиг. – Трябвало да се срещне с някакъв, за да обсъдели казаните, които им били паднали! Казах му, че жив ще го одера, ако вземе да ми изчезне, ама кой да слуша! На̀ ти сега! Диментори! Пак добре че за всеки случай пратих Господин Тибълс да се навърта. Но няма за кога да стърчим тук! Побързай, трябва да те приберем у дома! Олеле, какви само неприятности ни чакат, хич не ми се мисли! Ще го *убия*!

– Ама... – От откритието, че откачената грохнала съседка, която си умираше за котки, знае що е диментори, Хари се вцепени едва ли не точно толкова, колкото и от срещата с тях на малката уличка. – Ама вие... вие да не сте *магьосница*?

– Аз съм безмощна и Мъндънгус го знае прекрасно, та как, да го вземат мътните, може да очаква от мен да ти помогна да се пребориш с дименторите? Остави те съвсем без прикритие, хем го *предупредих*...

– Да не би да ме следи Мъндънгус? Я... значи е бил той! Магипортира се точно пред вкъщи!

– Да, да, да, ама добре че за всеки случай паркирах Господин Тибълс на пост под една кола, та той изприпка да ме предупреди, но докато дойда у вас, ти вече беше излязъл... и сега... олеле, *какво* ли ще каже Дъмбълдор? Ей, ти! – провикна се старицата към Дъдли, който още лежеше възнак на сред пресечката. – Размърдай си дебелия задник и ставай от земята, и

по-чевръсто, чу ли!

– Нима познавате Дъмбълдор? – зяпна я Хари.

– То оставаше да не го познавам, че кой не познава Дъмбълдор! *Хайде*, стига сме се мотали... няма да мога да ти помогна, ако онези се върнат... досега най-голямото ми постижение е да трансфигурирам пакетче чай.

Старицата се наведе, сграбчи с кокалеста длан една от тлъстите ръце на Дъдли и го затегли.

– *Ставай*, лоена буцо, и без туй от теб полза никаква! *Ставай*, де!

Ала Дъдли или не можеше, или не искаше да се помръдне. Стиснал устни, блед като платно, продължи да лежи на земята и да трепери.

– Нека аз!

Хари се вкопчи в ръката на братовчед си и го вдигна. Едва го закрепил на крака. Дъдли сякаш всеки миг щеше да припадне. Очичките му се белнаха нагоре, по лицето му бяха избили ситни капки пот и в мига, в който Хари го пусна, той залитна застрашително напред.

– Побързайте! – викна истерично госпожа Фиг.

Хари праметна тежката ръка на Дъдли през рамото си и поведен под килограмите му, го завлачи към пътя. Старицата заситни пред тях и щом излезе на ъгъла, надзърна притеснена.

– Не прибирай магическата пръчка, чу ли! – заръча тя на Хари, когато тръгнаха по „Глициния“. – То оставаше да спазваш точно сега Указа за секретност! И бездруго ще излезем виновни, поне да има защо. Ами Целесъобразното ограничаване на магьосничеството от невръстни... точно от *това* се страхуваше Дъмбълдор... Бре, какво е това там, в дъното на улицата? А, няма страшно, господин Прентис... не прибирай магическата пръчка, момче, колко пъти да ти повтарям, че не мога да ти помогна?

Никак не беше лесно Хари хем да държи пръчката, хем да мъкне Дъдли. Той го сръчка припряно в ребрата, но братовчед му явно бе изгубил всякакво желание да се движи сам. Беше се отпуснал с цялата си тежест върху рамото на Хари и тътреше

грамадните си ходила по земята.

– Защо, госпожо Фиг, не сте ми казвали, че сте безмощна? – попита Хари, задъхан от усилието. – Колко пъти съм идвал у вас... защо не сте ми споменавали нищо?

– По заповед на Дъмбълдор. Възложиха ми да те държа под око, но без да се издавам, беше съвсем невръстен. Извинявай, Хари, че вечно те тормозех, но семейство Дърсли нямаше да те пуснат за нищо на света при мен, ако се усъмнях, че ти е приятно. Да ти призная, хич не беше лесно... но, гръм и мълнии – занарежда покрусена старицата и пак закърши ръце, – само да научи Дъмбълдор... бива ли такова нещо, Мъндънгус да се измъкне точно когато трябваше да стои на пост до полунощ... *къде ли се е запилял?* Как сега ще кажа на Дъмбълдор? Не мога да се магипортирам.

– Имам сова, мога да ви услужа – простена Хари, като се питаше дали гръбнакът му няма да се прекърши под тежестта на Дъдли.

– Нищо не разбираш, Хари! Дъмбълдор трябва да действа незабавно, че в министерството си имат начини да откриват магиите, направени от невръстни, и вече знаят, помни ми думата.

– Но аз няхах избор, бях принуден да направя магия, за да се отърва от дименторите... би трябвало да се притесняват повече от тях... какво търсят те на улица „Глициния“?

– О, момчето ми, де да беше така, но се опасявам, че... **МЪНДЪНГУС ФЛЕЧЪР, ЩЕ ТЕ УБИЯ!**

Чу се еквив пукот, замириса силно на алкохол и на тютюн и точно пред тях изникна нисък и набит брадясал мъж в опърпан балтон. Имаше криви крака, дълга чорлава рижа коса и кървясали подпухнали очи, с които приличаше на тъжно куче от породата басет. Стискаше сребрист вързоп и Хари начаса разпозна в него мантия невидимка.

– Какво става, Фиги? – подвижна той и премести учуден поглед от старата жена към Хари и Дъдли. – Нали трябваше да действаш под прикритие?

– Ще ти дам аз на теб едно *прикритие* – кресна госпожа

Фиг. – *Диментори*, ето какво става, крадлив страхопъзльо, дето само знаеш да се скатаваш!

– Диментори ли? – ахна Мъндънгус. – Не думай, диментори тук?

– Да, тук, тук, купчино прилепови барабонки, дето не ставаш за нищо! – закрещя още по-силно бабката. – Диментори, които нападнаха момчето точно когато ти трябваше да стоиш на пост!

– Ами сега! – простена жално Мъндънгус, след което премести поглед от госпожа Фиг към Хари и после обратно към старицата. – Ами сега...

– А ти какво правиш през това време... въртиш сделчици с крадени котли! Казвах ли ти аз да не ходиш? А, *казвах* ли ти?

– Ама аз... аз такова... – запелтечи силно притеснен той. – Падна ми страхотен случай да се спазаря, не беше за изпускане...

Госпожа Фиг вдигна ръка, от която висеше пазарската чанта, и заналага с нея Мъндънгус по лицето и врата – ако се съди по тропота в нея, торбата беше пълна с котешка храна.

– Олелеее! Остави ме, остави ме, де... дърга откачалка! Някой трябва да каже на Дъмбълдор!

– Точно така, трябва! – ревна госпожа Фиг и продължи да удря където свари Мъндънгус с чантата с котешка храна. – И... не е зле... да го направиш ти... тъкмо ще обясниш... защо не си бил тук... да помогнеш!

– Ей, паднала ти е мрежата за коса – отвърна той, хванал се за главата да се предпази. – Ето, ето, отивам да му кажа!

И изчезна с поредния силен пукот.

– Дано Дъмбълдор го *убие*! – продължи да къльне ядно бабката. – *Тръгвай*, де, Хари, какво още чакаш?

Той реши да не си пилее излишно малкото въздух, за да обяснява, че едвам върви с тоя Дъдли на гръб. Пак хвана братовчед си, който всеки момент щеше да изпадне в несвяст, и закрета нататък.

– Ще те изпратя до вратата – продължи да нарежда госпожа Фиг, след като завиха по „Привит Драйв“. – За всеки случай, да не би да се навъртат още наоколо... леле, стана тя, каквато ста-

на... да се налага да се бориш с тях сам... а Дъмбълдор заръча за нищо на света да не допускаме да правиш магии... е, било, каквото било, над разлята отвара не се плаче... тъй де, котката вече е в соварника...

– Значи Дъмбълдор... е наредил да ме следят? – промълви със сетни сили Хари.

– Че кой друг – почти му се скара старицата. – Нима след случилото се през юни очакваш да те остави да се скиташ сам? Хубава работа, момче, а ми разправяха, че си бил умен... хайде сега... влизай вътре и не мърдай оттам – нареди госпожа Фиг, когато стигнаха до номер четири. – Смятам, че съвсем скоро някой ще се свърже с теб.

– А вие какво ще правите? – побърза да попита Хари.

– Аз си отивам право у дома – отвърна старицата и като се взря в тъмната улица, потрепери. – Ще чакам нареждания. А ти да не си мръднал от къщата! Лека нощ.

– Стойте, не си тръгвайте! Кажете ми...

Ала госпожа Фиг вече бе зашляпала с карираните топлинки нататък, пазарската ѝ мрежа току подрънкваше.

– Почакайте! – провикна се след нея Хари.

Имаше да пита милион неща всекиго, който бе във връзка с Дъмбълдор, ала само след миг госпожа Фиг бе погълната от мрака. Съвсен, Хари намести Дъдли върху рамото си и продължи бавно и мъчително по градинската пътека на номер четири.

В антрето светеше. Хари втъкна магическата пръчка обратно в колана на джинсите, натисна звънеца и загледа как сянката на леля Петуния става все по-голяма, странно разкривена от матовото стъкло на входната врата.

– Дъденце! Време беше, вече се... вече се... *Дъди, какво ти е?*

Хари погледна с крайчеца на окоото Дъдли и го пусна. Братовчед му се олюля с позеленяло лице... после зейна и се изповръща направо върху изтривалката.

– ДЪДЕНЦЕ! Какво ти става, Дъденце? Върнън! ВЪРНЪН!

Вуйчото на Хари излезе важно-важно от всекидневната, мустациите му като на морж бяха щръкнали във всички посоки,

както ставаше всеки път, когато той бе развълнуван. Без да нагазва в локвичката бълвоч, се спусна да помага на леля Петуния, която се мъчеше да закрепил Дъдли на крака и да го вкара в антрето.

– Зле му е, Върнън!

– Какво ти е, синко? Какво се е случило? Да не би госпожа Полкис да те е почерпила с нещо вносно?

– Защо си ми цялото в прахоляк? Да не си лежал на земята, миличко?

– Я чакай, да не са те нападнали, синко?

Леля Петуния изпищя.

– Обади се в полицията, Върнън! Обади се в полицията! Дъделинчо, бонбончето ми, кажи нещо на мама! Какво са ти направили?

В цялата бъркотия никой и не забелязваше Хари, който само това и чакаше. Успя да се шмугне в къщата точно преди вуйчо Върнън да затръшне вратата и докато семейство Дърсли вървяха шумно по коридора към кухнята, се приближи предпазливо, на пръсти, към стълбите.

– Кой ти причини това, синко? Кажи ни имената. Не бой се, ще ги пипнем.

– Шшшшт! Опитва се да каже нещо, Върнън! Какво, Дъденце? Кажи на мама!

Хари тъкмо понечи да тръгне нагоре по стълбището, когато Дъдли си възвърна дар словото.

– Той!

Хари застина с крак върху стъпалото, присви очи, стисна зъби и се приготви за взрива.

– ЕЛА НАСАМ, МОМЧЕ!

Колкото уплашен, толкова и ядосан, Хари отдръпна бавно крака си, обърна се и последва семейство Дърсли.

След мрака навън лъснатата до блясък кухня беше странно ослепителна. Леля Петуния отведе Дъдли до един от столовете, синът ѝ още беше зелен и покрит със студена пот. Вуйчо Върнън застана при мивката и присвил очички, изгледа на кръв Хари.

– Какво си причинил на сина ми? – изръмжа той застрашително.

– Нищо – отвърна Хари, макар и да знаеше прекрасно, че вуйчо Върнън няма да му повярва.

– Какво ти направи, Дъди? – попита с треперещ глас и леля Петуния, която се бе заела да чисти следите от повръщано по коженото яке на Дъдли. – Да не би... ти-знаеш-какво, миличкото ми? *Онова нещо* ли използва?

Все така разтреперан, Дъдли кимна бавно.

– Не е вярно! – извика Хари точно когато леля Петуния нададе вой, а вуйчо Върнън стисна пестници. – Не съм му направил нищо, не бях аз, бяха...

Ала в същия миг през кухненския прозорец влетя една забулена сова. Стрелна се току над темето на вуйчо Върнън, извиси се към тавана, пусна в краката на Хари големия пергаментов плик, който стискаше в човка, обърна се грациозно и след като докосна с връхчетата на крилете си горния край на хладилника, се шумгна навън през прозореца и полетя над градината.

– **СОВИ!** – разфуча се вуйчо Върнън и докато затваряше с трясък кухненския прозорец, добре познатата жилчица върху слепоочието му затуптя ядно. – **ПАК ТИЯ СОВИ! НЯМА ДА ТЪРПЯ ПОВЕЧЕ В КЪЩАТА СИ СОВИ!**

Ала Хари вече разкъсваше плика и вадеше отвътре писмото, сърцето му се бе качило някъде при адамовата ябълка и бумтеше до пръсване.

Уважаеми господин Потър,

Получихме сведения, че днес вечерта в девет часа и двацет и три минути в населяван от мъгли район и в присъствието на мъгъл сте направили магия за покровител.

Тъй като сте нарушили по непростим начин Наредбата за целесъобразно ограничаване на магьосничеството от невръстни, сте изключен от Училището за магия и вълшебство „Хогвортс“. В най-скоро време на Вашия адрес ще дойдат представители на министерството, за да унищожат магическата Ви пръчка.

Вече сте получавали предупреждение, че сте нарушили член 13 от Указа за секретност на Международната конфедерация на магьосниците, ето защо Ви уведомяваме със съжаление, че в девет часа сутринта на дванайсети август трябва да се явите на заседанието на Дисциплинарната комисия към Министерството на магията.

Желаем Ви всичко най-добро!

*Искрено Ваша:
Мафалда Хопкърк
служба „Злоупотреба с магии“
Министерство на магията*

Хари изчете писмото веднъж, после втори път. Почти не забелязваше, че вуйчо Върнън и леля Петуния продължават да му говорят. Вътре в главата му всичко се бе вледенило и вцепенило. В съзнанието му проникна един-единствен факт, който му подежда като сковаваща стреличка. Бяха го изключили от „Хогуортс“. Край! Никога вече нямаше да се върне там.

Вдигна очи към семейство Дърсли. Моравочервен, вуйчо Върнън крещеше с вдигнати пестници, леля Петуния пък прегръщаше Дъдли, който отново се беше разповръщал.

Временно вцепененият мозък на Хари като че ли се поразмърда. „В най-скоро време на Вашия адрес ще дойдат представители на министерството, за да унищожат магическата Ви пръчка.“ Сега вече имаше само едно спасение. Налагаше се Хари да избяга, и то незабавно. Нямаше представа къде ще отиде, но беше сигурен в едно: във или извън „Хогуортс“ не можеше и ден без магическата си пръчка. Като в просъница я извади от колана и понечи да излезе от кухнята.

– Ей, къде? – избоботи вуйчо Върнън. Хари обаче не отговори, затова вуйчото прекоси тромаво кухнята и препречи вратата към антрето. – Още не съм приключил с теб, момче!

– Махай се от пътя ми! – отсече тихо Хари.

– Няма да мърдаш оттук и ще обясниш защо синът ми...

– Ако не се махнеш, ще те омагьосам, така да знаеш – закани се момчето и вдигна магическата пръчка.

– Не смей да ми я размахваш тая... – изфуча вуйчо Върнън. – Нали знам, че ви е забранено да я използвате извън оная лудница, дето я наричате училище.

– Току-що ме изхвърлиха от лудницата – рече Хари. – Мога да правя каквото си искам. Разполагаш само с три секунди. Едно... две...

Кухнята се огласи от екливо ФРАААС. Леля Петуния изпи-
ся. Вуйчо Върнън ревна и приклепна, а Хари затърси за трети път тази вечер източника на суматохата, която не бе причинил. Съзря го веднага: отвън на перваза бе кацнала една зашеметена и наежена забулена сова, която току-що се беше блъснала в за-
творения прозорец.

Без да обръща внимание на вуйчо си Върнън, който отново се разкрещя: „СОВИИИ!“, Хари прекоси тичешком стаята и отвори с рязко движение прозореца. Совата протегна краче, към което бе привързан малък пергаментов свитък, тръсна пера и политна още щом Хари взе писмото. Момчето разгъна с разтреперани ръце второто послание, написано надве-натри с размазано черно мастило.

Хари, в министерството току-що дойде Дъмбълдор, опитва се да намери изход от положението. СТОЙ У ЛЕЛЯ СИ И ВУЙЧО СИ. НЕ ПРАВИ ПОВЕЧЕ МАГИИ. НЕ ДАВАЙ НА НИКОГО МАГИЧЕСКАТА ПРЪЧКА.

Артур Уизли

Дъмбълдор се опитвал да намери изход от положението... какво ли означаваше това? Дали разполагаше с достатъчно власт, за да надделее над онези в Министерството на магията? Дали имаше поне някаква вероятност да разрешат на Хари да се върне в „Хогуортс“? В гърдите му покълна слаба надеждица, почти веднага попарена от паниката: как да откаже да си даде

пръчката, без да прибягва до магия? Щеше да се наложи да се дуелира с представителите на министерството, а стореше ли го, направо щеше да е късметлия, ако му се разминеше Азкабан, какво остава за изключването.

Мислите му препускаха като обезумели... Можеше да избяга с риск ония от министерството да го заловят, можеше и да стои тук и да чака да дойдат. Изкушаваше се много повече от първото, ала знаеше, че господин Уизли му мисли само доброто... пък и Дъмбълдор беше намирал изход от положения, далеч по-неприятни от сегашното.

– Добре, размислих – рече Хари, – оставам.

Свлече се тежко на стола при масата и се извърна към Дъдли и леля Петуния. Семейство Дърсли бе доста стъписано от внезапната промяна. Леля Петуния стрелна с отчаян поглед вуйчо Върнън. Жилата върху моравото му слепоочие туптеше по-силно от всякога.

– Кой ги праща тия проклети сови? – ревна той.

– Първата беше от Министерството на магията, съобщиха ми, че ме изключват – отвърна спокойно Хари.

Наостри уши, за да чуе, ако представителите на министерството се задават вече, пък и беше по-лесно и безболезнено да отговаря на въпросите на вуйчо Върнън, отколкото да го гледа как беснее и крещи.

– Втората беше от бащата на моя приятел Рон, работи в министерството.

– *Министерство на магията* ли? – ревна вуйчо Върнън. – Такива като теб в *правителството*! Сега я втасахме. Нищо чудно, че държавата отива на кино.

Хари обаче не отговори и вуйчо Върнън го изгледа кръвнишки, сетне избълва:

– И защо те изключиха?

– Защото направих магия.

– ТАКА СИ И ЗНАЕХ! – продължи да фучи вуйчо Върнън и стовари пестник върху хладилника, който се отвори: отвърте изпадаха нискомаслените закуски на Дъдли и се разпиляха по

пода. – Призна си най-последно! *Какво направи на Дъдли?*

– Нищо – отсече Хари вече не толкова спокойно. – Не аз, а...

– *Ти, ти* – изпелтечи най-неочаквано Дъдли и вуйчо Върнън ведно с леля Петуния дружно замахаха на Хари да млъкне, след което се надвесиха над ненагледното си синче.

– Кажу ми, синко – подкани вуйчо Върнън, – какво ти направи?

– Кажу ми, миличко – изшушука и леля Петуния.

– Насочи магическата пръчка към мен – изфъфли момчето.

– Точно така, насочих я, но не съм я използвал... – подхвана гневно Хари, ала не успя...

– МЛЪК! – ревноха в един глас вуйчо Върнън и леля Петуния.

– Продължавай, синко – призова отново вуйчо Върнън, а мустаците му се наежиха още по-заплашително.

– Тъмно... – отвърна дрезгаво Дъдли и пак потрепери. – Стана тъмно като в рог. И после чух... *разни неща*. Вътре в главата си.

Вцепенени от ужас, вуйчо Върнън и леля Петуния се спогледаха. Ако сред всичко, което най-много мразеха на тоя свят, магията заемаше първото място, а след нея се нареждаха съседите, нарушаващи повече от самите тях забраната да се поливат дворовете, в десетката на най-омразните им неща без съмнение влизаха и перковците, чуващи гласове. Вуйчо Върнън и леля Петуния очевидно бяха на мнение, че Дъдли губи разсъдък си.

– Какви неща чу, бонбонче? – простена леля Петуния, пребледняла като платно и готова да ревне.

Ала Дъдли явно не можеше да каже. Потрепери за кой ли път и поклати топчеста русолява глава, а колкото до Хари, той изпита известно любопитство въпреки вцепенението и страха, обзели го след появата на първата сова. Дименторите знаеха как да те накарат да изживееш наново най-страшните мигове от своя живот. Какво ли е трябвало да чуе този разлигавен глезен дебелак?

– А как падна, момчето ми? – попита вуйчо Върнън както никога тихо, все едно говори на болник.

– П-препъгнах се – рече разтреперан Дъдли. – И тогава...

Той махна към широките си като буре гърди. Хари го разбра. Братовчед му си беше припомнил лепкавия студ, изпълващ белите ти дробове, докато дименторите изсмукват от теб надеждата и щастието.

– Ужас! – изграчи Дъдли. – Студ. Страшен студ.

– Ясно – рече вуйчо Върнън уж спокойно, а леля Петуния пипна притеснена Дъдли по челото да не би да е вдигнал температура. – После какво стана, Дъденце?

– Имах чувството... имах чувството, че... че...

– Че никога вече няма да бъдеш щастлив – притече му се на помощ Хари.

– Точно така – пророни Дъдли, все тъй разтреперан.

– Така значи! – каза вуйчо Върнън с глас, възвърнал си изцяло страховитата мощ, после се изправи. – Направил си на сина ми някаква шантава магия, за да чува гласове и да си втълпи, че е... обречен на злочестини.

– Колко пъти да ти казвам? – подвикна Хари, вече ядосан. – *Не съм го направил аз!* Направиха го двама диментори!

– Двама какви... какви са тия ди.. дивотии?

– Ди-мен-то-ри – изрече бавно и ясно Хари. – Цели два-ма.

– И какво, да го вземат мътните, представляват тия диментори?

– Охраняват тъмницата за магьосници Азкабан – отвърна леля Петуния.

Тези думи бяха последвани от две секунди кънтящо мълчание, после лелята затули с длан устата си, сякаш се е изгървала да изрече скверна ругатня. Вуйчо Върнън я зяпна невярващо. Мислите на Хари запрепускаха като обезумели. Първо госпожа Фиг, сега и леля Петуния!

– Ти пък откъде знаеш? – попита я изумен.

Леля Петуния изглеждаше много възмутена от самата себе си. Стресната, погледна гузно мъжа си и поотпусна длан, при което се видяха конските ѝ зъби.

– Чух... когато онзи ужасен хлапак... ѝ каза за тях... преди много години – изпелтечи тя.

– Ако говориш за майка ми и баща ми, защо не ги споменаваш по име? – натърти високо Хари, но леля Петуния не му обърна внимание.

Беше ужасно притеснена.

Хари пък бе стъписан. Ако не се смята онзи гневен изблик отпреди години, когато леля Петуния беше нарекла майка му щурачка, той не я бе чувал никога да отваря дума за сестра си. Бе изумен, че е помнила толкова дълго тези откъслечни сведения за света на магьосниците, още повече че обикновено полагаше доста усилия да се преструва, че такъв свят изобщо не съществува.

Вуйчо Върнън отвори уста, после пак я затвори, отвори я и я затвори още веднъж, сякаш се мъчеше да си спомни как се говори, докато накрая гракна:

– Значи... значи... те наистина съществуват... диментите, де.

Леля Петуния кимна.

Вуйчото премести поглед от нея към сина си, а после и към Хари, сякаш се надяваше някой да извика: „Шегичка!“. Но тъй като никой не го направи, той отвори за пореден път уста, ала така и не се наложи да търси думи, понеже пристигна третата за тази вечер сова. Влетя като пернато топовно гуле през още отворения прозорец и се приземи с трясък на кухненската маса, при което и тримата Дърсли подскочиха от уплаха. Хари дръпна от човката на совата втория официален на вид плик и го разкъса, а птицата излетя и се скри в нощта.

– До гуша ми дойде от тия... *сови* – мърмореше объркан вуйчо Върнън, след което отиде с тежка стъпка при прозореца и пак го затръшна.

Уважаеми господин Потър,

Във връзка с писмото, което Ви изпратихме преди приблизително двацет и две минути, Ви уведомяваме, че Министерството на магията преразгледа решението си да унищожи незабавно магическата Ви пръчка. Можете да я задържите до дванайсети август, за когато е насрочено заседанието на Дисциплинарната

комисия – тя ще вземе официално решение по случая.

След обсъждането, което проведохме с директора на Училището за магия и вълшебство „Хогуортс“, министерството се съгласи да реши в посочения ден и въпроса с изключването Ви. Във връзка с това можете да се смятате за временно отстранен от училището.

С най-добри пожелания,
искрено Ваша:
Мафалда Хопкърк
служба „Злоупотреба с магии“
Министерство на магията

Хари прочете писмото цели три пъти един след друг. Буцата, заседнала на гърлото му, се посмали и на него му поолекна – все пак не го бяха изключили окончателно, – макар че страховете му в никакъв случай не се разсеяха. Явно всичко щеше да се реши на това заседание, насрочено за дванайсети август.

– Е? – възкликна вуйчо Върнън и върна Хари към действителността. – Сега какво? Произнесли ли са ти присъдата? Вие, откачалките, имате ли си смъртна присъда? – допълни той със злорадо очакване.

– Трябва да се явя на заседание на Дисциплинарната комисия – уточни Хари.

– И там ли ще ти произнесат присъдата?

– Предполагам.

– В такъв случай още не губя надежда – заяде се злобно вуйчо Върнън.

– Е, ако сме приключили... – изправи се Хари.

Ужасно му се искаше да остане сам, да помисли хубаво, може би да напише писмо на Рон, Хърмаяни или Сириус.

– НЕ, НИ НАЙ-МАЛКО! – изкрещя вуйчо Върнън. – СЯ-ДАЙ СИ НА МЯСТОТО!

– Сега пък какво има? – попита нетърпеливо момчето.

– ДЪДЛИ! – разфуча се вуйчото. – Искам да знам какво точ-

но се е случило на сина ми.

– ДОБРЕ ТОГАВА – викна ядосан и Хари и от върха на магическата пръчка, която той още стискаше, се разлетяха червени и златисти искри.

И тримата Дърсли потрепераха, ужасени.

– С Дъдли вървахме по пресечката между площад „Магнолия“ и улица „Глициния“ – заобяснява бързо Хари, като се опитваше да не губи самообладание. – Дъдли почна да ми се прави на интересен и аз извадих магическата пръчка, но не я използвах. После сякаш от вдън земя изникнаха двама диментори...

– Какви са ТИЯ диметри, бе! – избоботи разярен вуйчо Върнън. – Какво ПРАВЯТ?

– Нали вече ти обясних, изсмукват цялото щастие от теб – отвърна момчето – и ако им падне, те целуват...

– Целуват те ли? – облеци се вуйчото. – Как така те *целуват*?

– Така му се казва, когато ти изсмукват душата през устата.

Леля Петуния изписка.

– *Душата* ли? Ама нали не са му я изсмукали... нали той още си има...

Тя сграбчи Дъдли за раменете и го разтресе, все едно да провери дали може да чуе как душата му дрънка вътре.

– То се знае, че не са му я изсмукали, ако го бяха направили, щяхте да разберете – обясни отегчено Хари.

– Ти им даде отпор, нали, синко, фрасна им *едно-две крошета*? – провикна се вуйчо Върнън в опит да върне разговора на своя територия.

– Няма как да дадеш отпор на дименторите с крошета – процеди през зъби Хари.

– Защо тогава той си е добре? – недоумяваше вуйчото. – Защо не е кух отвътре?

– Защото приложих магията за...

ФЪЪЪР. Чу се тропот, свистене на криле, меко тупване в пелта и от камината в кухнята се стрелна четвърта сова.

– МАЙКО МИЛА! – ревна вуйчо Върнън и заскуба цели кичури от мустаците си, нещо, което не бе правил от доста вре-

ме. – НЕ ИСКАМ СОВИ В КЪЩАТА СИ, НЯМА ДА ТЪРПЯ ПОВЕЧЕ ТОВА БЕЗОБРАЗИЕ, ЧУ ЛИ!

Но Хари вече издърпваше от крачето на совата пергаментовия свитък. Беше повече от сигурен, че този път писмото е от Дъмбълдор, който му обяснява всичко: дименторите, госпожа Фиг, какво са намислили в министерството, как той, Дъмбълдор, смята да намери изход от положението, и за пръв път в живота си бе разочарован, когато видя почерка на Сириус. Без да обръща внимание на вуйчо Върнън, който продължаваше да фучи заради совете, Хари присви очи да не му влиза прах, когато последната сова изхвърча през комина, и прочете посланието на Сириус.

Артър току-що ни обясни какво е станало. Каквото и да правиш, не излизай повече от къщата.

Според Хари не можеше да има по-неуместен отговор на всичко, разиграло се тази вечер, затова той обърна пергаментата с надежда писмото да продължава, но отзад нямаше нищо.

Пак се ядоса. *Никой* ли нямаше да му каже едно „браво“, задето с голи ръце е отблъснал двама диментори? И господин Уизли, и Сириус се държаха така, сякаш Хари е направил някоя поразия и те само чакат да видят каква точно каша е забъркал, за да му дръпнат едно конско.

– Цяло бедствие... цяло нашествие от сови, де. Само ми влизат и ми излизат тука, няма да търпя тая работа повече, така да знаеш, момче, няма...

– Не мога да попреча на совете да идват – прекъсна го Хари и смачка в юрука си писмото на Сириус.

– Искам да чуя истината за случилото се тази вечер – ревна пак вуйчо Върнън. – Щом тия дивантори са нападнали Дъдли, защо изключват от училище теб? Направил си знаеш-какво, сам си призна.

Хари си пое дълбоко въздух, за да се поуспокои. Пак започваше да го боли глава. Повече от всичко му се искаше да се махне

от тая кухня и да не вижда пред себе си никого от семейство Дърсли.

– Направих магията за покровител, за да се отърва от дименторите – поясни той, като си наложи да не избухва. – Само тя може да ги спре.

– Но какво търсят тия *диметри* в Литъл Уингинг? – възмути се вуйчото.

– Откъде да знам! – рече уморено момчето. – Нямам и понятие.

От яркото неоново осветление главоболието му се усили. Гневът му се бе поугаляжил. Той се чувстваше изтощен, капнал от умора. И тримата Дърсли го бяха зяпнали.

– Ти! – кресна вуйчо Върнън. – Ти си в дъното на всичко, знам си аз, момче! Защо иначе ще идват тук? Защо ще се появяват точно на тази уличка? Ти сигурно си единственият... единственият... – Така и не успя да се насили и да изрече думата „магьосник“. – Единственият *ти-знаеш-какъв* на километри наоколо.

– Нямам представа защо са дошли.

Но от думите на вуйчо Върнън изтощеният мозък на Хари се поразмърда. Защо *наистина* дименторите бяха дошли в Литъл Уингинг? *Нималожеше* да е чисто съвпадение, че се бяха озовали тъкмо на пресечката, откъдето минаваше и Хари? Дали някой ги беше пратил? Дали Министерството на магията бе изгубило властта си над тях? Дали дименторите не бяха избягали от Азкабан, та, както Дъмбълдор бе предсказал, да се съюзят с Волдемор?

– Какво, значи, тия дивандъри са надзиратели в някакъв затвор за шантавелници, така ли? – попита вуйчо Върнън, сякаш прочел мислите на Хари.

– Да – потвърди той.

Ужасно му се искаше да не го боли глава, да се измъкне от кухнята, да се прибере в тъмната си стая и *да помисли...*

– Ами да! Дошли са да те арестуват! – възкликна вуйчо Върнън с победоносния вид на човек, достигнал до неопровержимо заключение. – Нали, момче? Укриваш се от закона!

– Няма такова нещо, не се укривам – възропта Хари и тръсна глава, все едно да отпъди досадна муха, а мислите му продължиха да препускат шеметно.

– Тогава защо...?

– Сигурно ги е пратил той – отговори тихо Хари, по-скоро на себе си, отколкото на вуйчото.

– Кой е този „той“, дето ги е пратил?

– Лорд Волдемор – каза Хари.

Усещаше смътно, че има нещо странно в това как семейство Дърсли, които подскачаха като ужилени, въсеха се и крещяха всеки път, щом чуеха думи като „магьосник“, „магия“ и „магическа пръчка“, дори не трепнаха от името на най-злия сред магьосниците на всички времена.

– Лорд... я чакай! – сепна се вуйчо Върнън и се смръщи, а в прасешките му очички проблесна искрица, явно се беше сещал. – Чувал съм го името... това не беше ли онзи, дето...

– Дето уби майка ми и баща ми – продължи Хари.

– Да де, ама той нали се е махнал – издърдори припряно вуйчото, без да показва с нищо, че темата за убийството на родителите му може да е и болезнена. – Така поне каза оня тъпанар, великанът. Че се бил махнал.

– Обаче се върна – отбеляза Хари.

Наистина беше доста странно да стои тук, наред стерилно чистата кухня на леля Петуния, до хладилника, най-нов модел, и широкоекранния телевизор, и да разговаря най-спокойно с вуйчо Върнън за Лорд Волдемор. С появата си в Литъл Уингинг дименторите сякаш бяха срутили огромната невидима стена, неумолимо разделяща немагическия свят на „Привит Драйв“ и света отвъд него. Двата живота на Хари някак се бяха слели и всичко се бе преобърнало с главата надолу: семейство Дърсли разпитваха за подробности около магическия свят, госпожа Фиг познаваше Албус Дъмбълдор, из Литъл Уингинг бродеха диментори и Хари вероятно нямаше да се върне никога в „Хогуортс“. Главата му затуптя още по-болезнено.

– Върнал се е? – прошепна леля Петуния.

Гледаше Хари както никога досега. Най-неочаквано, за пръв път в живота си, той напълно осъзна, че тя е сестра на майка му. И Хари не можеше да каже защо в този миг това направо го поразя. Знаеше само, че не е единственият в стаята, който се досеща какво би могло да означава завръщането на Лорд Волдемор. Никога преди леля Петуния не го беше гледала така. Големите ѝ воднисти очи (толкова различни от очите на сестра ѝ) не бяха присвити от гняв или неприязън, не, те бяха широко отворени и изпълнени със страх.

От преструвката, в каквата тя се бе вкопчила, откакто Хари я помнеше – че няма никаква магия и никакъв друг свят освен този, който тя обитаваше заедно с вуйчо Върнън, – като че ли не бе останала и следа.

– Да – рече Хари, вече само на леля Петуния. – Завърна се преди месец. Видях го с очите си.

Леля Петуния намери с длани широките рамене на Дъдли под коженото яке и се вкопчи в тях.

– Я чакай – намеси се пак вуйчо Върнън и премести очи от жена си към Хари и после обратно към нея, явно изумен и объркан от небивалото разбирателство, зародило се най-ненадейно между двамата. – Какво... какво? Оня... Волди-лорд се бил върнал, така ли?

– Да.

– Оня, дето уби майка ти и баща ти?

– Да.

– И сега праща дивантори да те заловят?

– Така изглежда – потвърди Хари.

– Работата е ясна – отсече вуйчото, след което отново премести поглед от жена си, пребледняла като тебешир, към Хари и си попридърпа нагоре панталоните. Взе някак да се надува, сякаш напомпан с въздух, месестото му мораво лице се разширяваше направо пред очите на Хари. – Край, всичко е ясно – подвикна Върнън, а ризата му отпред се изопна до пръсване, понеже той продължи да се издува, – *махай се от къщата ми, момче!*

– Моля? – учуди се Хари.

– Чу ме, чу ме... МАРШ ОТТУК! – кресна вуйчо Върнън толкова силно, че дори леля Петуния и Дъдли подскочиха. – ВЪН! ВЪН! Трябваше да го направя преди доста години! Разни сови ми влизат и излизат, да не е гълъбарник тука, тортите избухват като бомби, половината ми дневна, срутена, опашката на Дъдли, Мардж, дето се изду като балон и се вдигна чак до тавана, да не говорим пък за летящия „Форд Англия“ – ВЪН! ВЪН! Стига ти толкова! Не искам да ти виждам очите. И ден няма да стоиш тук, щом те е погнал някакъв ненормалник, няма да излагаш на опасност жена ми и сина ми, няма да ни навличаш неприятности. Щом си тръгнал по пътя на ония непрокопсаници, родителите си, нямам намерение да те търпя! ВЪН!

Хари стоеше като пушал корени. Беше намачкал на топка всички писма – от министерството, от господин Уизли и от Сириус, и ги стискаше в лявата си ръка. „Каквото и да правиш, не излизай повече от къщата. СТОЙ У ЛЕЛЯ СИ И ВУЙЧО СИ.“

– Чу ме, нали? – викна вуйчо Върнън и се наведе, като до толкова приближи грамадното си мораво лице към Хари, че той усещаше пръски слюнка по себе си. – Хайде, размърдай се! Нали допреди половин час не те свърташе да изчезнеш. Ето, сега аз те гоня. Махай се от къщата ми и никога повече да не си и припарил до прага! Умът ми не го побира защо ли изобщо те прибрахме. Мардж беше права, трябваше да те пратим в сиропиталище. Ама нали сме си мекушави, сега ще ти сърбаме попарата. Въобразявах си, че можем да те направим човек, нормален като всички останали, а то какво излезе – няма с теб оправия, бил си калпав още от самото начало и на мен ми дойде до гуша... *сови!*

Петата сова се шумгна през комина толкова бързо, че чак тупна на пода, преди пак да се извиси със силен крясък във въздуха. Хари посегна да вземе червения плик, ала птицата се стрелна ниско над главата му и политна право към леля Петуния, която нададе писък и се наведе, затулила с длани лицето си. Совата пушна писмото точно върху главата ѝ, обърна се и пак се провря в комина.

Хари се спусна към писмото, ала леля Петуния го изпревари.

– Отвори го, щом искаш – рече момчето, – така и така ще чуя какво пише в него. Това е конско.

– Само да си посмяла, Петуния! – ревна вуйчо Върнън. – Не го докосвай, може да е опасно?

– Адресирано е до мен – поясни с треперлив глас жената. – Адресирано е до мен, Върнън, ето, виж! „Госпожа Петуния Дърсли, кухнята, улица „Привит Драйв“ номер четири“...

Ужасена, тя затаи дъх. Червеният плик бе започнал да дими.

– Отвори го! – подкани Хари. – Хайде, де. Така и така ще се случи.

– Няма.

Ръката на леля Петуния трепереше, тя се заоглежда трескаво из кухнята, сякаш търсеше откъде да избяга, но прекалено късно – пликът лумна в пламъци. Леля Петуния изпищя и го пусна.

Кухнята се изпълни от страховит глас, който се разнасяше откъм пламналото писмо върху масата и отекваше в тясното пространство.

– *Не забравяй последното, Петуния!*

Лелята едва не изпадна в несвяст. Свече се на стола до Дъдли и захлупи лице върху дланите си. Остатъците от писмото изтляха в тишина и се превърнаха на пепел.

– Това пък какво е? – гракна вуйчо Върнън. – Какво... ама аз... Петуния?

Тя не отговори. Дъдли зяпаше майка си тъпо, със зинали уста. Ужасното мълчание натезаваше все повече и повече. Крайно изумен, Хари се беше втренчил в леля си, а главата му туптеше така, сякаш всеки момент ще се пръсне.

– Петуния, миличка! – подхвана плахо вуйчо Върнън. – П-петуния!

Тя вдигна глава. Още трепереше като лист. Преглътна мъчително.

– Налага се... налага се момчето да остане, Върнън – пророни сломена.

– К-какво каза?

– Той остава – потвърди леля Петуня.

Не гледаше към Хари. Изправи се на крака.

– Той... ама, Петуня...

– Ако го изхвърлим, съседите ще ни одумват – обясни тя. Още беше бледа като платно, но бързо си възвръщаше припряността. – Ще има да ни подпитват къде е отишъл. Налага се да го оставим тук.

Вуйчо Върнън се смаляваше като спукана автомобилна гума.

– Ама как така, Петуня, миличка...

Тя не му обърна внимание. Погледна Хари.

– Ще си стоиш в стаята! – нареди леля Петуня. – Няма да мърдаш от къщата, чу ли! А сега марш в леглото!

Той не се и помръдна.

– От кого е конското?

– Не задавай въпроси – тросна се леля му.

– Да не би да поддържаш връзка с магьосници?

– Казах да си лягаш!

– Какво означава това? Не забравяй последното... последното какво?

– Марш в леглото!

– Откъде накъде...

– ЧУ ЛИ КАКВО КАЗА ЛЕЛЯ ТИ, ХАЙДЕ, МАРШ В ЛЕГЛОТО!

АВАНГАРДЪТ

”Току-що ме нападнаха диментори, нищо чудно да ме изключат от „Хогуортс“. Искам да знам какво става и кога най-после ще се махна оттук.“

Веднага щом се добра до бюрото в тъмната стая, Хари преписа тези думи върху три отделни парчета пергамент. Адресира първото до Сириус, второто до Рон и третото до Хърмаяни. Советата му Хедуиг беше отишла да полоува, кафезът ѝ стоеше празен върху писалището. Докато чакаше Хедуиг да се прибере, Хари заснова напред-назад из стаята, главата му бумтеше, мозъкът му бе прекалено напрегнат за сън, макар че очите му смъдяха и се слепваха от умора. Гърбът го болеше заради Дъдли, когото Хари бе довлачил до къщи, двете цицини върху главата му, останали от удара в прозореца и крошето на братовчед му, туптяха болезнено.

Хари кръстосваше и кръстосваше, разкъсван от гняв и отчаяние, стискаше зъби и пестници и всеки път, щом минеше край прозореца, хвърляше сърдити погледи към обсипаното със звезди пусто небе. Диментори, пратени да го нападнат, госпожа Фиг и Мъндънгус Флечър, които го пазят, после това отстраняване от „Хогуортс“ и заседанието в Министерството на магията – и въпреки всичко никой не благоволяваше да му каже какво става.

И за какво, за *какво* ли беше конското? Чий ужасен глас беше гръмнал толкова заплашително в кухнята?

Защо го държаха още тук като в клетка и не му съобщаваха

нищо? Защо всички се отнасяха с него като с немирен хлапак?
„Не прави повече магии... да не си мръднал от къщата...“

Докато минаваше покрай куфара с нещата за училище, го изрита с все сила, но вместо да му олекне, той се почувства още по-зле: към болката на други места по тялото му се прибави и острата болка в палеца.

Точно когато Хари закуцука покрай прозореца, през него с тихо шумолене на крилете влетя Хедуиг, досущ бяло призраче.

– Крайно време беше! – смъмри Хари совата, след като тя кацна върху кафеза. – Я остави това, имам работа за теб!

Хедуиг, която стискаше в човката мъртва жаба, го погледна укорно с големите си кръгли кехлибарени очи.

– Ела насам! – подкани момчето, после взе трите малки пергаментови свитъка и ги прихвана с кожена връвчица за люспестото краче на совата. – Занеси ги право на Сириус, Рон и Хърмаяни и да не се връщаш без хубави дълги отговори. Ако се наложи, накълви ги, но да ми напишат прилични писма, чу ли!

Хедуиг изписука тихо, без да пуска жабата от човката си.

– Хайде, тръгвай! – подкани Хари.

Тя излетя незабавно. Още щом се скри, Хари се хвърли направо с дрехите на леглото и се втренчи в тъмния таван. Не стига че се чувстваше толкова зле, ами сега го налегнаха и угризения на съвестта, задето си е изпуснал нервите пред Хедуиг – на „Привит Драйв“ номер четири тя беше единственият му приятел. Реши да я възнагради, щом совата се върне с отговорите на Сириус, Рон и Хърмаяни.

Със сигурност щяха да му пишат веднага – едва ли можеха да не обърнат внимание на нападението на дименторите. На следващата сутрин Хари вероятно щеше да се събуди и да намери три писма, пълни със съчувствие и с планове как да се прехвърли незабавно в „Хралупата“. При тази утешителна мисъл сънят започна да го надвива и да заличава всички тревоги.

* * *

Но на другата заран Хедуиг не се върна. Хари прекара деня в стаята, излизаше колкото да отиде до тоалетната. Три пъти леля Петуния му пъкна храна през процепа, който вуйчо Върнън беше направил във вратата преди три лета. Още щом я чуеше да се приближава, Хари пак започваше да я подпитва за конското, но със същия успех можеше да разговаря и с дръжката на вратата, защото отговор не получи. Иначе семейство Дърсли не смееше и да припари до стаята му. Хари не виждаше причина да им натрапва компанията си – ако избухнеше още една караница, той нямаше да постигне нищо, освен може би да се вбеси дотолкова, че да направи поредната незаконна магия.

Това продължи цели три дни. Хари ту се преизпълваше с неуморна енергия, от която не го свърташе на едно място – обикаляше напред-назад из стаята, ядосан на всички, задето са го зарязали на произвола на съдбата да се оправя сам с цялата тази каша, – ту изпаднаше във вцепенение, толкова сковаващо, че лежеше по цял час в леглото, зяпаше неவிждащо някъде пред себе си и се гърчеше от уплаха какво ли го чака на заседанието в министерството.

Ами ако всички гласуваха против него? Ами ако все пак го изключеха и му прекършеха на две магическата пръчка? Какво щеше да прави тогава, къде щеше да иде? И дума не можеше да става да се върне за постоянно при семейство Дърсли, особено пък сега, когато бе опознал другия свят, където всъщност му беше мястото. Дали щеше да уреди да се пренесе у Сириус, както самият той му бе предложил миналата година, преди да се види принуден да се укрива от министерството? Дали щяха да му разрешат да живее там сам – все пак още беше непълнолетен. Или някой друг щеше да реши къде да отиде отук нататък? Дали бе нарушил Международния указ за секретност толкова непостимо, че да го тикнат зад решетките в Азкабан? Още щом му хрумнеше тази мисъл, Хари скачаше от леглото и отново тръгваше да снове напред-назад.

На четвъртата вечер, след като Хедуиг бе отлетяла, Хари лежеше, повален от поредния пристъп на вялост, с изтощен от

напрежението мозък, и гледаше тавана, когато в стаята влезе вуйчо му. Момчето се извърна бавно. Вуйчо Върнън се беше издокарал с най-хубавия си костюм и с изражение на неописуемо самодоволство.

– Излизаме – оповести той.

– Моля?

– Ние... аз, леля ти и Дъдли, излизаме.

– Добре – отвърна безизразно Хари и пак се вторачи в тавана.

– Докато ни няма, да не мърдаш от стаята, чу ли?

– Чух.

– Няма да пипаш телевизора, стереото, никоя от вещите ни.

– Няма.

– Няма да задигаш храна от хладилника.

– Добре.

– Ще заключа вратата на стаята ти.

– Заклучи я.

Вуйчо Върнън изглежда Хари – недоумяваше защо ли момчето не роптае, – после излезе тромаво и затвори след себе си вратата. Хари чу как ключът се врътва в ключалката, сетне и тежките стъпки на вуйчо си по стълбите. След малко се тряснаха врати на автомобил, забоботи двигател, колата отпраши по алеята.

На Хари му беше все тая дали семейство Дърсли ще излизат, дали ще бъдат в къщата, или ще отсъстват. Не намери сили дори да стане и да шракне лампата. В стаята ставаше все по-тъмно, Хари лежеше и слушаше нощните звуци, долитащи през прозореца, който той държеше отворен през цялото време: чакаше блажения миг, когато Хедуиг щеше да се върне.

Празната къща заскърца. Тръбите загъргориха. Хари продължи да лежи като вцепенен – не мислеше за нищо, беше хлътнал в несретата си.

После чу съвсем ясен трясък долу в кухнята.

Скочи, седна в леглото и нададе ухо. Беше изключено семейство Дърсли да са се върнали, нали бяха излезли току-що, пък и не беше чул колата.

За кратко се възцари тишина, сетне екнаха гласове.

„Крадци“, помисли си Хари и стана безшумно от леглото, след миг обаче му хрумна, че ако са престъпници, ще се спотайват, а онзи, който се движеше из кухнята, хич и не си правеше труда да не вдига шум.

Хари грабна от нощното шкафче магическата пръчка, застана с лице към вратата и наостри уши. Подскочи като ужилен: ключалката изтрака силно и вратата зейна широко.

Момчето продължи да стои като истукан и да се взира към потъналата в мрак стълбищна площадка – пак се ослуша, ала не чу нищо. Поколеба се миг-два и излезе забързано в горния край на стълбата.

Сърцето му заби лудешката и заседна на гърлото му. В сумрачното антре долу стояха някакви хора, открили се на светлината от уличните лампи, която се процеждаше през стъклената врата – бяха осмина-деветима и доколкото Хари можеше да прецени, всичките до един го гледаха.

– Свали пръчката, момче, че ще извадиш окоето на някого – рече гърлен тътнеш глас.

Сърцето на Хари щеше да изхвъркне от гърдите му. Макар да познаваше гласа, не му се подчини и не свали магическата пръчка.

– Професор Муди? – попита плахо.

– Не съм много сигурен, че съм професор – ревно гласът, – не съм преподавал кой знае колко. Я слез при нас, да те огледаме хубаво.

Хари свали малко пръчката, но нито разхлаби хватката, нито се помръдна. Имаше всички основания да бъде нащрек. Цели девет месеца беше прекарал в близост до някого, когото смяташе за Лудоокия Муди, колкото да разбере не само че той не е Муди, а самозванец, и при това – самозванец, опитал се, преди да бъде изобличен, да убие самия Хари.

Момчето още не беше решило как да постъпи, когато до него долетя втори глас, попресипнал.

– Не бой се, Хари. Дошли сме да те отведем.

Сърцето на момчето подскочи. Хари познаваше и този глас,

макар че не го беше чувал от близо година.

– П-професор Лупин! – възкликна невярващо. – Вие ли сте?

– Защо стоим на тъмно? – намеси се трети глас, съвсем непознат, женски. – *Лумос!*

Припламна магическа пръчка, озарила с вълшебна светлина антрето. Хари примига. Хората се бяха струпали в долния край на стълбата и се бяха втренчили в него, някои дори бяха поизвили глава – да го виждат по-добре.

Най-отпред стоеше Ремус Лупин. Макар и все още млад, изглеждаше уморен и болнав и сега беше по-прошарен в сравнение с последния път, когато Хари се бе сбогувал с него, а мантията му, цялата в кръпки, бе по-опърпана от всякога. Въпреки това той дари с усмивка Хари, който, макар и стъписан, се опита да му отвърне със същото.

– Аха, той изглежда точно както очаквах – отбеляза магьосницата, хванала високо светещата магическа пръчка. Беше най-младичка от всички, имаше бяло сърцевидно лице, блеснали черни очи и къса клечеста коса, която се лилавеше. – Здравсти, Хари!

– Даа, чак сега разбирам какво имаш предвид, Ремус – обади се и плешивият чернокож магьосник, застанал най-отзад, който говореше бавно и гърлено и беше със златна халка на едното ухо, – одрал е кожата на Джеймс.

– Но без очите – възрази с хрипкав глас беловласият магьосник в дъното. – Очите са на Лили.

С дълга прошарена коса и нос, от който липсваше голямо парче, Лудоокия Муди се бе вторачил подозрително в Хари с различните си очи. Едното беше мъничко, тъмно и лъскаво като мънисто, другото – голямо, топчесто и яркосиньо, магическо око, което виждаше през стени, врати и дори зад тила на самия си притежател.

– Сигурен ли си, Лупин, че е той? – ревна Муди. – Голяма издънка ще стане, ако заведем някой смъртожаден, приел неговия облик. Я да го питаме нещо, което знае само истинският Потър! Освен ако някой не носи малко веритасерум, отварата

на истината.

– Какъв вид приема твоят покровител, Хари? – рече Лупин.

– На елен – отговори уплашено момчето.

– Той е, той е – обърна се Лупин към Лудоокия.

Притеснен, че всички са се втренчили в него, Хари слезе по стълбите, като пътем пхна магическата пръчка в задния джоб на джинсите.

– Не я слагай там, момче! – избоботи Муди. – Ами ако се запали? И по-опитни от теб магьосници са оставали без задник, така да знаеш!

– Кой е останал без задник? – наостри уши жената с виолетовата коса.

– Няма значение кой. Извади пръчката от задния си джоб и без повече приказки! – кресна Лудоокия. – Елементарни правила за безопасност при боравене с пръчки, ама кой да ги спазва! – Той се устреми с тежка стъпка към кухнята. – Виждал съм и това – подметна подразнено, а жената завъртя очи и погледна към тавана.

Лупин се пресегна и се здрависа с Хари.

– Как си? – попита го и се взря отблизо в него.

– Д-добре...

Направо не му се вярваше, че не сънува. Цял месец – нищо, и най-дребният намек, че обмислят как да го измъкнат от „Привит Драйв“, а сега като гръм от ясно небе се беше изсипала цяла група магьосници, които се разхождаха най-спокойно из къщата, сякаш са отдавна чакани гости. Хари погледна хората около Лупин – те още го зяпаха ненаситно. Засрами се, че не се е ресал от четири дни.

– Голям късмет извадих... извадихте... семейство Дърсли ги няма – изпелтечи той.

– Какъв ти късмет! – викна лилавокосата. – Примамих ги да се махнат оттук, за да не се пречкат. Пратих им по мъгълската поща писмо, че са се класирали за финала на конкурса „Най-добре поддържана морава в предградията на цяла Англия“. Отидоха на раздаването на наградите... поне така си мислят, де.

Хари си представи за миг разпенената физиономия на вуйчо Върнън, щом той разбере, че изобщо няма конкурс „Най-добре поддържана морава в предградията на цяла Англия“.

– Тръгваме, нали? – попита той. – Скоро ли?

– Всеки момент – обеща Лупин, – чакаме само знак, че е чисто.

– Къде отиваме? В „Хралупата“ ли? – възкликна той обнадежен.

– А, не, не в „Хралупата“ – уточни Лупин и поведе Хари към кухнята. Магьосниците, които още оглеждаха момчето от глава до пети, ги последваха. – Прекалено опасно е. Направили сме щаба на място, където да бъдем неоткриваеми. Доста време ни отне...

Лудоокия Муди бе седнал при кухненската маса и отпиваше от плоското шишенце, което винаги носеше у себе си, а магическото му око се въртеше във всички посоки и оглеждаше домашните потреби, които пестят труда на домакинята и с които бе задръстена кухнята на семейство Дърсли.

– Това, Хари, е Аластор Муди – посочи Лупин.

– Да, знам – отвърна притеснен Хари.

Странна работа – да го представят на човек, когото е смятал, че познава от цяла година.

– А това тук е Нимфадора*...

– Не ме наричай Нимфадора, Ремус – сви рамене младичката магьосница, – предпочитам Тонкс.

– Нимфадора Тонкс, която държи да се обръщаме към нея само на презиме – довърши Лупин.

– И ти щеше да държиш, ако майка ти е имала глупостта да те кръсти *Нимфадора* – сопна се Тонкс.

– А това тук е Кингзли Шакълболт** – кимна той към високия чернокож магьосник, който се поклони лекичко. – Елфиъс

* Нимфадора – букв. „дар от нимфите“, в древногръцката митология красиви девойки полубогини, олицетворение на животворните сили на природата. – Б. пр.

** Шакълболт – от „shackle“ – „съединявам“, и „bolt“ – „светкавица“ (англ.). – Б. пр.

Дождж*. – Магьосникът с хрипливия глас кимна. – Дедалус Дигъл...

– Вече се познаваме – изписка Дигъл, който се вълнуваше и за най-малкото нещо, и си изтърва виолетовия цилиндър.

– Емелин Ванс. – Снажната магьосница с изумруденозеления шал понаведе глава. – Стърджис Подмор. – Магьосникът с квадратна брадичка и гъста сламеноруса коса му намигна. – И Хестия** Джоунс – представи накрая Лупин румената чернокоса магьосница, застанала при тостера, и тя махна на момчето.

Хари свеждаше със страхопочитание глава всеки път, щом Лупин изречеше някое име. Притесняваше се до смърт, задето всички продължават да го зяпат, все едно изневиделица се е озовал наред сцена. А защо ли бяха пристигнали толкова много магьосници?

– Изненадващо много хора изявиха желание да дойдат да те вземат – отбеляза Лупин, сякаш прочел мислите на момчето, и крайчетата на устните му потрепнаха.

– Колкото повече, толкова по-добре – намеси се мрачно Муди. – Ние ще ти бъдем конвой, Потър.

– Чакаме само знак, че е безопасно да потегляме – продължи Лупин и надзърна през кухненския прозорец. – Остава още към четвърт час.

– Бре, големи *чистофайници* били тия мъгли! – ахна магьосницата на име Тонкс и продължи да разглежда донемайкъде заинтригувано кухнята. – Баща ми уж е мъглокръвен, пък е страшен мърляч. Явно и при мъгълите, както и при магьосниците, си зависи от човека.

– Ами... сигурно – смутолеви Хари. – Вижте... – обърна се той към Лупин. – Какво става, нямам вести от никого, къде е Вол...

Неколцина от магьосниците зашъткаха, Дедалус Дигъл пак си изтърва цилиндъра, а Муди ревна:

– *Млък!*

* Дождж – от „дожд“, до XVIII в. глава на Венецианската и Генуезката република. – Б. пр.

** Хестия – в древногръцката митология, богиня на огъня и на домашното огнище. – Б. пр.

– Моля? – изуми се Хари.

– Тук няма да обсъждаме нищо, прекалено опасно е – уточни Муди, след като извърна към Хари нормалното си око. Магическото продължи да гледа тавана. – Ох, да го вземат мътниците – изруга той гневно и се хвана за магическото око, – пак дава засечки... повредило се е нещо, откакто оная отрепка ми го задигна.

После извади окото от очната ямка с гаден жвакащ звук, сякаш някой е махнал запушалката на пълна с вода мивка.

– Ей, Лудоокия, с теб човек може да си изповръща червата – укори го свойски Тонкс.

– Хари, я ми донеси, ако обичаш, чаша вода – помоли Муди.

Момчето отиде при машината за миене на съдове, извади чиста чаша и под захласнатите погледи на всички магьосници я напълни с вода от крана. Вече му лазеха по нервите с това неуморно зяпане.

– Браво на теб! – викна Муди, след като Хари му занесе чашата. Пусна във водата магическото око и го разклати нагоре-надолу, при което то се понесе шеметно и огледа един по един всички. – На връщане искам да имам видимост от триста и шейсет градуса.

– С какво ще пътуваме... където и да отиваме? – престраши се да попита Хари.

– Как с какво, с метли! – възкликна Лупин. – Твърде малък си, за да се магипортираш, пудролинните са под наблюдение, а използваме ли нерегистриран летекод, излагаме на опасност не само живота си.

– Ако се вярва на Ремус, си знаел да летиш много добре – отбеляза с гърлен глас Кингзли Шакълболт.

– Няма равен – потвърди Лупин и си погледна часовника. – Я върви да си стегнеш багажа, Хари, трябва да сме готови, щом дадат знака.

– Ще дойда да ти помогна – предложи бодро-бодро Тонкс.

Излезе заедно с Хари в антрето и се качи по стълбите, като се озърташе – явно си умираше от любопитство.

– Ама че къща! – възкликна тя. – *Прекалено* чисто е, направо неестествено. А, тук вече е по-добре – добави Тонкс, след като влязоха в стаята на Хари и той щракна лампата.

Тя определено беше много по-разхвърляна. Хари бе стоял като затворник в стаята цели четири дни, при това в лошо настроение, и хич не му беше до подреждане. Повечето му книги бяха намятани по пода, там, където ги беше зарязал, след като безуспешно се бе опитвал да се поразведри, кафезът на Хедуиг плачеше за почистване и вече понамирисваше, куфарът му лежеше отворен и от него се подаваха цяла камара намачкани мъгълски дрехи и магьоснически мантии, прелели и върху пода наоколо.

Хари се спусна да събира книгите и да ги хвърля припряно в куфара. Тонкс поспря при отворения дрешник и огледа изпитателно от глава до пети отражението си в огледалото от вътрешната страна на вратата.

– Знаеш ли, не съм убедена, че виолетовото ми отива – отбеляза замислено и подръпна един от кичурите клечеста коса. – Не ти ли се струва, че ме прави твърде кльошава?

– Ами... – изпелтечи Хари и я погледна над книгата „Отборите по квидич във Великобритания и Ирландия“.

– Точно така, не ми отива – отсече решително Тонкс.

Завъртя очи и изопна лице, все едно се мъчи да се сети нещо. След миг косата ѝ стана бонбоненорозова.

– Как го правите? – възкликна Хари и я зяпна.

– Аз съм метаморфмаг – оповести тя, след като отвори отново очи и пак се взря в отражението си, дори поизвърна глава, та да си види косата от всички страни. – Стига да поискам, мога да си променям външния вид – поясни жената, забелязала в огледалото зад себе си озадаченото изражение на Хари. – Така съм си се родила. Докато учех за аворка, получавах най-високите оценки по дегизировка и предрешаване, и то без да отварям учебник, беше супер!

– Ама вие аворка ли сте? – ахна възхитен Хапи.

След като завършеше „Хогуортс“, мечтаеше само за едно – да

стане аврор, ловец на Черни магьосници.

– Да – потвърди гордо-гордо Тонкс. – И Кингзли е аврор, но е по-старши от мен. Завършила съм преди, има-няма, година. За малко да ме скъсат на изпита по укриване и проследяване. Много непохватна съм, ще знаеш, чу ли как, след като пристигнахме долу, счупих една чиния?

– Човек може ли да се изучи за метаморфмаг? – попита Хари и се изправи, като съвсем му изхвърча от главата, че е дошъл да си прибира багажа.

Тонкс прихна.

– Обзалагам се, че от време на време ти се иска да поприкриеш тоя белег, нали?

Очите ѝ бяха намерили мълниеvidния белег върху челото на момчето.

– Иска ми се – смутолеви Хари и се извърна.

Много мразеше да се вторачват в белега му.

– Е, няма да ти е никак лесно, така да знаеш – натърти жената. – Метаморфмагове се срещат наистина много рядко и дарбата им е вродена, а не придобита. За да се преобразят, повечето магьосници трябва да прибягват до магическа пръчка или отвари. Я да побързаме, Хари, трябва да ти стегнем багажа – подкани гузно жената и огледа бъркотията по пода.

– А, да – рече Хари и грабна още няколко книги.

– Не изглупявай, нека аз, ще стане по-бързо: *опаковай!* – викна Тонкс и описа с магическата пръчка широка дъга над пода.

Книги, дрехи, телескоп и везни политнаха във въздуха и се понесоха като вихрушка към куфара.

– Е, не е много подредено – отбеляза жената, след като се надвеси над него и надзърна към камарата вещи, наблъскани как да е вътре. – Майка ми има дарбата да сгъва и да реди всичко идеално, знае дори как да накара чорапите да се събират сами по чифтове, но така и не проумявам как го прави: замахва... и готово!

Тонкс също замахна с пръчката. Един от чорапите на Хари направи жалък опит да се сгъне и тупна наврѣх разбърканата

купчинка.

– Карай, няма да се престараваме – подвикна Тонкс и трясна капака на куфара, – ако не друго, то поне всичко е вътре. Няма да е зле да почистим малко и това тук. – Тя насочи пръчката към кафеза на Хедуиг. – *Очисти!* – Няколко перца и курешки изчезнаха като дим. – Е, сега вече е *малко* по-добре... никаква ме няма в тия къщци заклинания. Е, всичко ли взе? Котелът? Метлата? Бреее! „Светкавица“!

Очите ѝ се разшириха при вида на метлата в дясната ръка на Хари. Тя беше неговата гордост и радост, подарък от Сириус... модел, който отговаряше на всички международни изисквания.

– А аз си летя на „Комета двеста и шейсет“ – подметна завистливо магьосницата. – Така... пръчката още ли е в джинсите ти? Дупето ти цяло ли е? Е, да тръгваме. *Локомотор куфар!*

Куфарът на Хари се извиси на няколко сантиметра във въздуха. Хванала пръчката, сякаш дирижира, Тонкс направи така, че той да се понесе из стаята и да излезе пред тях през вратата. Магьосницата държеше в лявата ръка кафеза на совата и Хари, стиснал метлата, заслиза след нея по стълбите.

В кухнята Муди бе наместил отново окото си, което след почистването се въртеше толкова бързо, че на Хари чак му се зави свят. Кингзли Шакълболт и Стърджис Подмор оглеждаха микровълновата печка, а Хестия Джоунс се превиваше от смях при вида на белачката за картофи, на която се бе натъкнала, докато ровичкаше из чекмеджетата. Лупин залепяше писмото, адресирано до семейство Дърсли.

– Браво на вас! – възкликна той, когато при тях влязоха Тонкс и Хари. – Струва ми се, че ни остава около минута. Дали да не излезем в градината – да сме готови? Написах, Хари, писмо на леля ти и вуйчо ти, да не се притесняват...

– Няма да се притесняват – увери го момчето.

– Че си в безопасност...

– Това само ще ги разстрои.

– И че ще те видят догодина през лятото.

– Налага ли се?

Лупин се усмихна, но не отговори.

– Ела насам, момче – повика го свъсен Муди с магическата пръчка. – Трябва да те хамелеонизирам.

– Да ми направите какво? – притесни се Хари.

– Хамелеонизираща магия – поясни мъжът и вдигна пръчката. – Лупин каза, че си имал мантия невидимка, но докато летим, тя надали ще се закрепим, с това ще се прикриеш по-добре. Ето така...

Той го тупна с пръчката по темето и Хари усети нещо странно, все едно Муди бе чукнал в главата му яйце – от мястото, където се бе опряла магическата пръчка, по тялото му сякаш рукнаха студени вадички.

– Бива си те, Лудоокия! – ахна възхитена Тонкс, вторачена в корема на Хари.

Момчето си погледна тялото, или по-скоро онова, което до преди миг бе тялото му, понеже от него вече нямаше и следа. Не че бе станало невидимо, просто бе възприело цветовете на кухненските шкафчета отзад. Хари се бе превърнал в нещо като човек хамелеон.

– Да тръгваме! – подкани Муди и отключи с магическата пръчка задната врата.

Всички се изсипаха отвън, на старателно поддържаната мошава на вуйчо Върнън.

– Ясно е – изсумтя Муди и огледа с магическото си око небосвода. – Е, можеше да има някой и друг облак, колкото за прикритие. Слушай сега – ревна той към Хари, – ще летим в плътен боен ред. Тонкс ще бъде точно пред теб, не изоставай от нея. Лупин ще те покрива от долу. Аз пък ще бъда отзад. Останалите ще кръжат около нас. Никой няма да напуска строя, ясно? Ако убият някого...

– Има ли такава опасност? – стресна се Хари, но Муди не му обърна никакво внимание.

– ... другите да продължават нататък, никой да не спира, никой да не напуска строя. Ако избият всички нас, а ти, Хари, оцелееш, веднага ще те поеме ариергардът, лети си на изток и

те ще те настигнат.

– Стига с тия майтапи, Лудоокия... че той ще вземе да си помисли, че се шегуваме – укори го Тонкс, докато привързваше с ремък към метлата си куфара на Хари и кафеза.

– Просто му излагам плана – сгълча я Муди. – Възложено ни е да го отведем здрав и невредим в щабквартирата и ако междувременно загинем...

– Никой няма да загива – намеси се Кингзли Шакълболт с успокояващия си гърлен глас.

– Яхвайте метлите, ето го и първия сигнал! – провикна се Лупин и засочи небето.

Високо, много високо над тях, сред звездите, лумна цял сноп яркочервени искри. Хари веднага позна, че са от магическа пръчка. Преметна десен крак, яхна „Светкавицата“, вкопчи се с все сила в дръжката и усети как тя потреперва лекичко, сякаш като него изгаря от нетърпение да се издигне отново във въздуха.

– Вторият сигнал, потегляме! – възкликна с цяло гърло Лупин, когато точно над тях блесна втори сноп искри, този път зелени.

Хари се изтласка с все сила от земята. Прохладният нощен въздух заигра в косата му, градините по „Привит Драйв“ – спретнати квадратчета – смаляваха ли, и смаляваха, докато не заприличаха на юрганче, съшито от тъмнозелени и черни парченца плат, и от главата на момчето изчезнаха всякакви мисли за заседанието в министерството, сякаш издухани от поривистия вятър. Хари имаше чувството, че сърцето му ще се пръсне от радост: той летеше, летеше отново, отдалечаваше се от „Привит Драйв“, както си бе мечтал цяло лято, прибираше се у дома... за няколко славни мига всичките му неприятности сякаш издребняха, заприличаха на пращинки в ширналото се, обсипано със звезди небе, стопиха се.

– Завой наляво, завой наляво, един мъгъл ни гледа! – провикна се зад него Муди. Тонкс зави, Хари я последва, вторачен в куфара си, който се клатушкаше като обезумял под метлата на

магьосницата. – Налага се да покачим с още четиристотин-петстотин метра височината!

Извисиха се още по-нагоре и очите на Хари се насълзиха от студа, той вече не виждаше долу нищо друго освен мънички точки светлина: автомобилните фарове и уличните лампи. Две от тези светлини вероятно бяха на колата на вуйчо Върнън... точно сега семейство Дърсли сигурно се прибираха към празната къща, вбесени, че няма никакъв конкурс за морави... и при тази мисъл Хари прихна, макар че гръмогласният му смях бе заглушен от плющящите мантии на другите, от поскръцването на ремъка, с който бяха привързани куфарът и кафезът, и свистенето на вятъра. От цял месец не се беше чувствал толкова преизпълнен с живот и толкова щастлив.

– Курс на юг! – кресна Лудоокия. – Пред нас – град!

Както се носеха шеметно, завиха надясно, за да не минават точно над блестящата паяжина от светлини долу.

– Курс на югоизток, продължавайте да се издигате! Отпред ниска облачност, можем да се изгубим – провикна се Муди.

– Няма да минаваме през облаците – ревна сърдито Тонкс, – ще станем вир-вода, Лудоокия!

При тези думи на Хари му поолекна – ръцете му върху „Светкавицата“ вече бяха вкочанени. Съжали, че не си е сложил върхна дреха, защото цял трепереше.

Често променяха курса според напътствията на Лудоокия. Хари бе присвил очи срещу ледения вятър, от който вече го наболяваха и ушите. Само веднъж помнеше да е изпитвал на метлата такъв студ, в трети курс, на мача по квидич срещу хфълпафци, състоял се по време на буря. Магьосниците от конвоя го наобикаляха постоянно като огромни грабливи птици. Хари загуби представа за времето. Колко ли бяха летели – със сигурност най-малко час.

– Курс на югозапад! – ревна Муди. – Не бива да прелитаме над магистралата.

Хари бе толкова премръзнал, че си мечтаеше за уютните сухи купета на автомобилите, които като поток се виеха долу, и още

повече за пудролиниите: не беше кой знае колко приятно да се въртиш като пумпал из комините, но затова пък бе топличко в пламъците... Покрай него профуча Кингзли Шакълболт, голото му теме и обичата проблеснаха на лунната светлина... после отдясно мина и Емелин Ванс, която бе извадила магическата пръчка и от време на време се озърташе... сетне и тя отпраши нататък и на нейно място изникна Стърджис Подмор.

– Трябва да завием и да се отклоним леко от курса, за да сме сигурни, че не ни следят! – извика Муди.

– ТИ, ЛУДООКИЯ, ДА НЕ СИ ЛУД! – изпищя отпред Тонкс. – Ще станем на висулки по тия метли. Ако непрекъснато се отклоняваме от курса, няма да пристигнем и след седмица. Още повече че ни остава съвсем малко път.

– Крайно време е да се снишим! – екна и гласът на Лупин. – Следвай Тонкс, Хари!

Тя се гмурна надолу и момчето полетя след нея. Отправиха се към най-многого светлилки, които бе видял досега: бяха се разпрострели във всички посоки, пресичаха се и се кръстосваха, блещукаха на линии и мрежи, накъсани от петънца непрогледен мрак. Летяха все по-ниско и по-ниско, докато накрая Хари не различи отделни фарове и улични лампи, комини и телевизионни антени. Искаше му се час по-скоро да стъпи на земята, макар да бе сигурен, че ще се наложи някой да го размразява – беше се вледенил направо върху метлата.

– Готово! – провикна се Тонкс и след няколко мига вече се бе приземила.

Хари кацна точно зад нея и нагази в неподдържаната трева наскред малък площад. Тонкс вече отвързваше куфара. Разтреперан, Хари се огледа. Мърлявите фасади на къщите наоколо не изглеждаха никак гостоприемно, някои бяха с изпочупени прозорци, които мъждукаха мътно в светлината на уличните лампи, боята по повечето врати се беше олющила, на много места пред стълбищата се мъдреха купчини боклук.

– Къде сме? – попита Хари, но Лупин му пошушна:

– Чакай малко.

Муди тършуваше с премръзнали вкочанени пръсти из наметалото си.

– Намерих го! – изсумтя накрая, после вдигна във въздуха нещо като сребърна запалка и я щракна.

Най-близката лампа изпука и угасна. Той продължи да щрака със Загасителя, докато не угаси една по една всички лампи по площада – сега единствената светлинка идваше от прозорците с дръпнати пердета и от лунния сърп горе в небето.

– Взех го на заем от Дъмбълдор – избоботи Муди и прибра в джоба си Загасителя. – Така мъгълите няма да ни шпионират от прозорците. А сега да побързаме.

Той хвана Хари за ръка, изведе го от тревата, прекоси улицата и стъпи на тротоара, след тях вървяха Лупин и Тонкс, понесли куфара на момчето, отстрани крачеха останалите от конвоя, всички извадили магическите пръчки.

От горните прозорци в най-близката къща долиташе приглушеният бумтеж на стереоуредба. От издутите до пръсване торби за отпадъци, струпани пред счупената порта, се разнасяше воня на развалено.

– Дръж – изпелтечи Муди, след което тикна в хамелеонизираната ръка на Хари парче пергамент и доближи магическата си пръчка със светещо връхче, за да освети написаното. – Прочети го бързо и го запомни дума по дума.

Хари погледна късчето хартия. Ситният почерк му се стори познат. Върху пергамента пишеше:

Ще намериш щабквартирата на Ордена на феникса на площад „Гримолд“ номер дванайсет в Лондон.